Ştindardul

Anul VII, Nr. 43/44, Ianuarie-Februarie 1960 | Versandort München; Redaktion: Germering b. München, Ob. Bahnhofstr. 54, Fernruf 87 15 56 | Einzelpreis 60 Pfg.

Marşul Anului 1960*)

Nu pentru o bucată de rumenă pâine,
Nici pentru pătule, nici pentru pogoane,
Ci pentru văzduhul tău liber de mâine
Ridică-te Gheorghe, ridică-te Ioane!

Din sângele neamului tău scurs prin şanţuri,
Din cântecul tău bătut în piroane,
Din razele soarelui, tu, pus în lanţuri,
Ridică-te Gheorghe, ridică-te Ioane!

Nu cu mânie scrâşnită în măsele,
Ci chiuind, să aduni pe zăplane
O claie de zări şi o căciulă de stele,
Ridică-te Gheorghe, ridică-te Ioane!

Aşa să-ţi bei tu fericirea din ciuturi
Şi să te afunzi în ea, ca răul în bulboane
Şi zarzării tăi pe tine să-i scuturi,
Ridică-te Gheorghe, ridică-te Ioane!

Aşa să-ţi pui tu sărutul fierbinte
Pe praguri, pe prispe, pe uşi, pe icoane,
Pe toate, ce slobode îţi ies înainte,
Ridică-te Gheorghe, ridică-te Ioane!

Ridică-te Gheorghe, pe lanţuri şi funii,
Ridică-te Ioane, pe sfinte ciolane!
Sus! Pentru lumină în urma furtunii!
Ridică-te Gheorghe, ridică-te Ioane!

* Autorul acestor versuri se află în ţara robită.

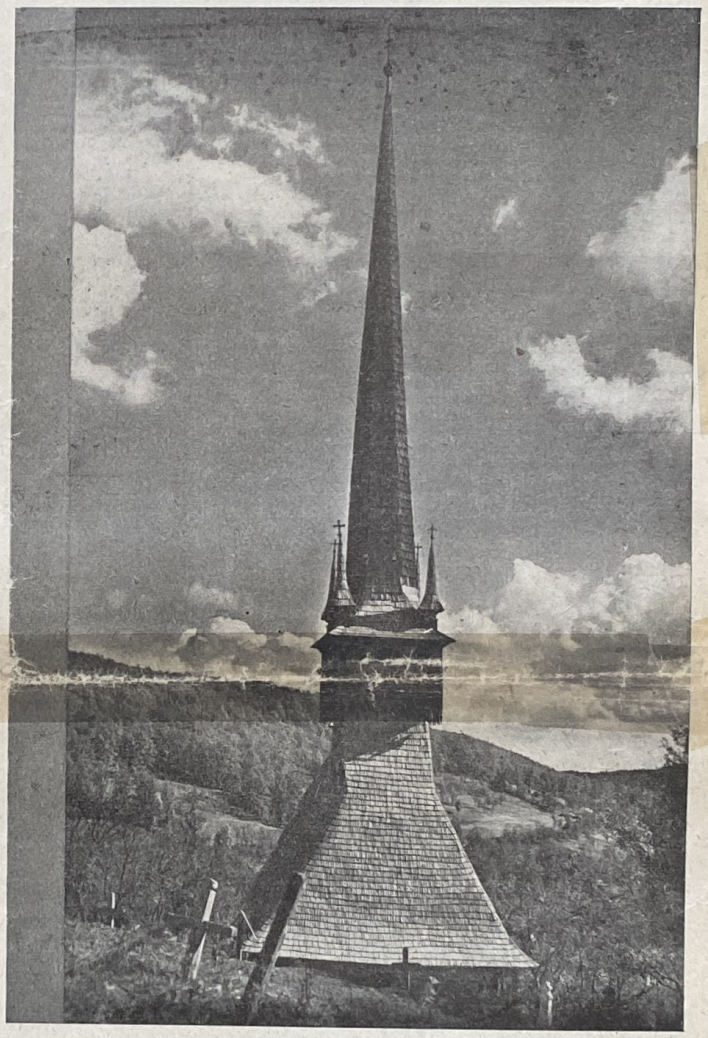

ATOTPUTERNICIA IDEII

Dece s'ar tângui neamul nostru că a pierdut totul? Acel „tot" în ochii vulgului, atins de infirmitate materialistă, reprezintă palpabilul, ceea ce se poate grămădi în hambare şi la bănci. Noi ştim că există a l t c e v a, inalienabil, că pustiirea dela suprafaţă a gonit un popor întreg în abisul interior, că la vedere au rămas gătejele ce nu pot plăti moneda nobilă a cufundării în sine. Ni se interzice dezvoltarea externă, „istorică" — vom creşte înăuntru. Românie, iceberg de onoare creştină, de mii de ori întrecând în adâncuri forma pitică dela nivelul mării bătută de furtuni, pe tine te vom glorifica în eternitate. Şi vom lăsa să danseze la suprafaţă miile de dopuri de plută, care niciodată, niciodată, nu vor prinde rădăcini de nufăr.

Nicăieri pe lume, decât la noi, orgoliosul marxism-leninism n'ar fi găsit un teren mai nepotrivit oflorescenţei sale — dacă putem numi astfel întinderea pecinginei. Să-i convingi pe asceţii Thebaidei carpatice — care au în spatele lor cel puţin două milenii de exerciţii spirituale — de primatul materiei! Încercare nebună, nemăsurală, rusească. Expoprierea bunurilor pieritoare ne-a putut deruta un moment, ea însă nu ne-a găsit — nu putea să ne găsească — nepregătiţi. Ce însemnează oare acel procedeu surprinzător al folclorului nostru: plesnind din bici transformi casa şi ograda într'o nucă pe care o pui în sân? Este dorinţa de a încredinţa unei suprarealităţi tot ce este în pericol aici pe pământ, este afirmarea — în mod plastic şi cu mijloace simple — a atotputerniciei ideii. C i n e ş i a m i n t e ş t e, p o s e d ă. Toată istoria noastră e o încercare de transubstanţiere a materiei; marea noastră bogăţie e numai gând. Poate apariţia tardivă a scrisului pe pământul nostru e mai puţin urmarea unei catastrofe cât un efort voluntar de oralizare, săvârşit de strămoşii noştri în momentul în care şi-au dat seama ca acesta constituia singura posibilitate de salvare spirituală. (De unde le va fi venit această sugestie? Poate dela Thraci, pe care — cu viaţa lor culturală superioară — nu ni-i putem închipui neştiind să scrie: n'au voit să o facă.) Vorbele latine, modelate în ţara dafinilor, au fost vârîte timp de câteva secole în haina zdrenţăroasă a alfabetului slav. Ei şi? Limba a plutit de-asupra ca mireasma unei flori de crin închisă într'un sipet. Ce spirite pipernicite îşi pot închipui — ieri ori azi — că pot face cătuşe din câteva semne grafice?

Noi, cei din Carpaţi şi dela Dunăre, suntem un neam de visători — şi această afirmaţie nu e o butadă. Nu putem iubi Istoria, care în sud-estul european, mai mult decât oriunde, este o caznă; ea aparţine altora. (Cine ştie? Poate originea tragediei greceşti stă în oroarea omului faţă de istoricizarea la care se vede constrâns.) Câtă amărăciune am adunat în acele momente în care am încercat, cu fervoare de cruciaţi, acea „Gesta Dei per Daco-Romanos" din secolele XIV—XVI ori XX. Delavrancea a sintetizat magistral drama singurătăţii noastre naţionale, în cuvintele lui Ştefan: „...am stat zid neclintit în faţa păgânilor... Dar toţi m'au părăsit..." Ce ne rămânea atunci de făcut decât să urmărim visul nostru interior, să ne hrănim — pleoape închise, buze strânse — cu mirajul a ceea ce am fi putut realiza? Şi baladă haiduceească fu. Ne simţeam chemaţi a spune ceva; n'am făcut-o decât rareori. Mulţi cred că măreţia unui popor trebuie să fie omologaiă de vecini, din teamă ori invidie (admiraţia sinceră neintervenind aproape niciodată). Noi credem dimpotrivă că ea este în firească şi nu are nevoie de mărturisitori.

Mâine? Din această perioadă de repliere neamul nostru va ieşi mai bogat sufleteşte ca niciodată. Există chiar semne că Istoria crudă ne va îngădui să ne manifestăm. Până în epoca explorărilor cosmice am fost victimele geografiei; prin aşezarea sa, pământul nostru chema invazia. Acum toate liniile de forţă s'au schimbat. Pentru „aselenizarea" în Marea Seninătăţii, ori cucerirea Andromedei, poziţia Focşani-Nămoloasa-Galaţi nu mai are importanţă strategică!

În marea noastra aşteptare, care ne va duce sigur la limanul graţiei, unica poruncă este să nu deviem nici cu un micron dela o spiritualitate pe care — în mijlocul vidului moral al lumii moderne — nu ne sfiim s'o numim grandioasă.

STINDARDUL

Dela Biologie in sus...

de E. LOZOVAN

Marea Baltică îşi rostogoleşte talazurile sale sub fereastra mea, îngânând un cântec necunoscut mie şi alor mei — ţărani şi păstori carpatici care, veghiaţi de busuioc în ţintirimul lor, microcosm legendar nedepăşit, n'au avut visuri hiperboreene. Mă ghemuiesc în gânduri în mijlocul tăcerii care mă înconjoară şi murmur cu buze rănite: C. Noica a fost condamnat la 15 ani închisoare.

Cei care au împins dincolo de orice superlativ gramatical esenţa mişeliei, crescută imensă cangrenă continentală, l-au răpit singurătăţii sale pe seninul gânditor. Era prea pur pentru ca zoaiele statale să nu se simtă ofensate; au voit să-l înveluie, să-l istoricizeze spre a-l murdări. I-au dat brânci în clipa actuală, răpindu-l din timpul său fără ore pe care şi-l trecea ascetic la Câmpulung, departe de efemera larmă a celor exasperaţi de „valoarea" momentului. Făcând aceasta au dovedit că n'au înţeles nimic — şi cum ar fi putut să înţeleagă cei care nu ating o aşchie de nobleţe fără a o transforma în tină? — din sensul adânc al existenţei lui C. Noica.

Iau din raft o carte a sa, mică, aşa cum sunt toate cărţile mari: **Mathesis sau bucuriile simple**, publicată în 1934. Întorc potolit pagină după pagină: învăţătura cade picuri. Divinule Platon, cât ai fi de fericit să afli că „dialogul" e posibil la distanţă de 25 de ani, că vorbele vii ale unui prizonier liber sfidează ziduri, frontiere şi calendare: „A trăi ca om al unei culturi de tip istoric înseamnă, poate, a trăi ca arborii, ca păsările, sau cine ştie? ca îngerii. E **altă** vieaţă, în planul culturii vorbind, decât vieaţa omului. E mai puţin, sau mult prea mult. Cultura de tip istoric e biologică, sau, atunci angelică. Religia ne-a făgăduit perspectiva cea de a doua. Istorismul vrea să ne întoarcă la perspectivele biologiei?... Iar cultura s'a născut din nesocotirea biologiei, dintr'un exces faţă de ea. Cel puţin jumătate din cultura noastră, tot ce e geometrie şi geometric în ea stă dincolo de biologie" (pp. 17—18). E aici denunţarea liniştită a istorismului a-toate-invadator, concretizat — între altele — în teoria bătrânului smintit Karl Marx, ros de complexe şi doruri de răsbunare, unul din marii criminali ai gândului. E aspiraţia elenistică a omului total — acel „dar al zeilor" cum îl numea împăratul Iulian, şi el un Thrac de-al nostru — care se îmbogăţeşte şi din eşecul intenţiilor sale, care văzând falimentul „cetăţii antice" îşi potoleşte disperarea interiorizându-se.

„Să fii în istorie, sau să fii în adevăr?... Un om plin de conştiinţa istoricităţii e un om care se risipeşte, care trăeşte de azi pe mâine. Ce-i pasă că vieaţa sa nu dovedeşte nimic?... Şi mă gândesc la ceilalţi oameni, la cei câţiva cari s'au trudit să facă din vieaţa lor o dovadă şi un adevăr; care şi-au trăit-o liniştit, fără exasperări. Să nu crezi că istoria e singura realitate şi să te laşi născut, trăit, asasinat, în consecinţă. Ar trebui să încercăm, odată, o rezistenţă împotriva istoriei, împotriva curgerii, împotriva vieţii joase" (pp. 26—27). Vieţi „istorice" care nu dovedesc nimic — aceasta este categoria în care „Chronicul vechimii româno-moldo-valahilor" îi va pune pe „sefii" de azi. În schimb paginile peste care va fi trecut fiorul — fie şi de o clipă — de „dovadă şi adevăr" vor constitui iconostasele de mâine ale românimii.

Istoria? făcută de străin? „Ne-am grăbit cu toţii să abdicăm în faţa ei. Ştiinţa s'a umilit, declarând că participă la relativismul istoric... S'a ajuns atât de departe, încât omul nu numai că se simte solidar cu istoria, dar are conştiinţa clară ca el face astăzi istorie, că gestul lui are perspectivă că ceeace face astăzi durează şi modifă realitatea" (p. 36). Mă gândesc cu milă la copilul care am fost, în mintea căruia se îmbulzeau versurile învăţate într'o şcoală primară din Bucureşti. Între răzvrătitul „Nu primesc ca dar sclavia joasă..." şi înţeleptul, cum ni se spunea, „capul ce se pleacă sabia nu-l taie" nu puteam alege şi nu înţelegeam. Era acolo solidificată pe două poziţii ireductibile contradicţia funciară a educaţiei româneşti. Căci România noastră mare şi imperfectă n'a înţeles apelul unui neuitat magistru: „convertirea la cultul ideii pure". De-o parte, dorinţa de istoricizare, fie şi cu preţul ruşinii civice, de alta,

(urmare în pag. 3)

Mărturie

de Nichifor CRAINIC

Când holda de seceri tăiată fu gata,
Bunicul și tata
Lăsară o chită de spice în picioare
Legând-o cucernic cu un fir de cicoare;
Iar spicele în soare luciau mătăsos,
Ca barba Domnului Nostru Isus Christos.

Când pâinea în cuptor sămăna cu arama,
Bunica și mama
Scoțând-o cucernic cu semnele crucii,
Purtând, parcă, moaște pioase și lucii;
Iar pâinea caldă cu dulce miros
Părea, că e fața lui Domnu Christos.

Și iată, potirul la gură te aduce,
Isuse Christoase, Tu jertfă pe cruce!
Hrănește-mă carne de sfânt Dumnezeu,
Ești totul în toate și toate prin Tine,
Ca boaba în grâne și mustul în ciorchine,
Ești pâinea deapururea a neamului meu!

Din bolta de viță ce împresură hrama
Bunica și mama
Au rupt un ciorchine, spunându-i povestea:
„Copile, grăiră, broboanele acestea
Sunt lacrimi de mamă vărsate prinos
La cuznele Domnului Nostru Isus Christos"!

Apoi, când culesul de struguri fu gata,
Bunicul și tata
În joc de călcâie sfărmând nestemate,
Ce varsă, ca răni, șiroaie înspumate:
„Copile, grăiră, e sânge spumos,
Din rănile Domnului Nostru Christos!"

Și iată, potirul la gură Te aduce,
Isuse Christoase, Tu jertfă pe Cruce!
Adapă-mă, sânge de sfânt Dumnezeu,
Ești totul în toate și toate prin Tine,
Ca mustu — ciorchine și boaba în grâne
Ești vinul deapururea a neamului meu!

Podgorii bogate și lanuri mănoase
E raiul în care ne-a vrut Dumnezeu.
Privește-te în vie și frânge-te în pâine,
Ești totul în toate și toate prin Tine,
Ești vieața deapururea a neamului meu!

MEA CULPA...

Despre „Noaptea de Sânziene" a domnului Mircea Eliade s'a vorbit mult în exilul nostru. N'am citit-o dintr'un soi de indolență, căreia îi găseam deseori motive, dar în mare știam despre ce este vorba (Ce ușor iesi din încurcătură cu o asemenea afirmație blazată!). Cele două cronici femenine din **Caete de Dor** și **Anotimpuri**, prezentările din revistele patriotarde și însăși jurnalul de „santier", negide-an, distilat la stăruințele d-lui Ierunca, m'au iritat. Când la Strasburg, la congresul Societății Academice, am mai auzit pe Prea Cucernicia Sa Părintele Mircea lansându-se cu mireană vârtute în treburile erotice ale lui Ștefan Viziru, iar dl. Horia m'a lămurit că trebuie să cunosc toată opera de savant a istoricului religiilor și a filosofului înainte de a purcede la lectura romanului, m'am supărat de-abinelea. O carte pentru snobi, pentru cocoane și abați, mi-am zis. Păcat!

Îmi aminteam pe domnul Eliade la Paris, împrejurul anului 50, când trecea printre noi mistuit de flacăra operei ce se năștea. C. Virgil Gheorghiu avusese tocmai binecunoscutul succes ce culminase în apoteoza din amfiteatrul Richelieu dela Sorbona: pe scenă, doamna Cocuta și **martorul** refuzau Occidentului, într'o franceză de Bălțățești-Oglinzi, orice fărmitură de șansă. Centrul de Cercetări mai era în miezul problemelor și al activității culturale românești; în pauze nu prea lungi, dl. Eliade vorbea inițiaților de progresul creației sale literare. Ascultându-l cu o ureche intrusă, aveam impresia că în viața lui Mircea Eliade se decideau atunci lucruri de o importanță capitală. Se deschisese o răscruce: om de știință sau scriitor? Urmăream drama omului genial, cu febrilitatea jucătorului la ruletă. Roșu sau negru? Întrebarea era cu atât mai pasionantă cu cât se anunțau niște evenimente în soarta unui om matur și public, care gustase din veșnicie și care posede o foarte valabilă poliță de asigurare la posteritate, întărită printr'o bibliografie ortomană.

În lumina acestui „quo vadis" Eliade? cântăream toate posibilitățile, ezitam înainte de a miza definitiv. Mi se părea că scriitorul e mai autentic și prin urmare viu, că întoarcerea la manuscrisele de literatură e o întoarcere **în** rai pe care o gustă în plinătate, că savantul nu va reuși să creieze niciodată o școală cu adevărați învățăcei, pentru că cele ce dăruiește unui auditoriu le aruncă parcă într'o oglindă — se întorc tot în el și înspre el —, că poate să încânte dar nu sădește, nu pune sământă și nici altoi. Față de cei ce îi spun „Rabbi!" se încălcește într'o popularitate falsă și fuge în cămara intimilor... Prin urmare — scriitor!

Dar, poate? **Mai** poate? Cine a trăit în România răscolitoare bucurie a „Huliganilor", a „Nunții în cer" sau a „Întoarcerei din Raiu" sau cine a fost atent la semne și a descoperit cum fremăta adolescența care își descoperise autorul viitorului ei (Doamne, ce s'a ales din toate aceste visuri?), nu se poate mira de temeiul mizei, deși marea pauză literară din război și a celor zece ani ce i-au urmat, neliniștea.

După apariția romanului am așteptat un timp să deslușesc reacțiunea d-lui Eliade. Am aflat că, în cele din urmă, s'a dus să facă știință în Illinois. Deci la răscrucea semnificativă din viață, nu a ales calea literaturii. S'a mai întâmplat apoi, că operele d-sale științifice au fost traduse în multe limbi și că d-sa a ajuns cunoscut în toată lumea. Un motiv de mândrie în plus pentru exilul nostru*). Noaptea de Sânziene rămânea un incident bibliografic, alături de Șamanism, Yoga, șcl.

...Iată însă, că aseară, mi-a căzut în mână al 10-lea caiet din **Destin.** La pag. 69 am început să citesc un fragment din „Noaptea de Sânziene", sub titlul „Călătoria din urmă". Aveam intenția să sting lumina după două pagini. Eram obosit și dimineața mă pândea cu grijă punctuale. Am citit toate cele 24 de pagini ale fragmentului, le-am recitit și am luat-o iarăși, de la capăt... Am stins lumina și n'am adormit. Cum să adorm la un praznic?

— Un fragment, veți zice. — Bine un fragment. — A douăzeci și cincea parte din roman. — Exact! Mi-a fost destul, nu să construiesc niște păreri despre carte ci despre scriitorul Mircea Eliade. Am descoperit în binecuvântata noapte că epica românească majoră nu s'a terminat cu Anton Holban și Gib Mihăescu. Un mare scriitor român trăiește printre noi. Mai copt, mai fin, mai genial ca înainte cu douăzeci de ani. Să scrie realiștii de la București munți de cărți, să se înnece în toate Donurile liniștite, să înghețe și să se desghețe, să dea din cobză precum Contele Alexei sau blajina moașă a lui Mitrea Cocor: fapturile lor de pierzanie sânt sortite eternei umbre; prin Mircea Eliade literatura română masivă continuă și se desăvârșește!

N'am citit în ultimii zece ani (afară de măiestrele povestiri ale lui Marek Hlasko) o poveste mai adâncă decât aceasta „Călătorie". Cum s'au putut condensa atâtea adâncimi în puținele pagini? Cum s'au îngropat atâtea semne grele, atâtea mesagii și simboluri, atâtea urît și frumusețe senină în fraza ușoară și captivantă? Cine poftește să se întoarcă în țară, să se călătorească în cartea d-lui Eliade! Țara adevarată, țara noastră, există, numai acolo există!

...Și doar n'am citit decât un fragment! Biriș, intelectualul tuberculos, e prins la graniță și pășește drumul calvarului, purificându-se în moarte. Se teme omenește de suferință, ca să se mire apoi. (Mi-l închipui la sfârșit ca pe Christul lui Grünewald, din triptic) Patimele lui sânt un superb amestec din Pasiunea Mântuitorului — „...**stabant autem omnes noti ejus a longe, et mulieres quae secutae eum erant a Galilae, haec videntes**..." (vă amintiți?) — și sfârșitul ciobanului din **Miorița.** Cum o fi fiind, atunci, cartea, romanul întreg? Pentru că nu am citit-o până acum, pentru că mi-am înstrăinat o sărbătoare patru ani de zile, **mea culpa!**

Mai rămâne acum răscrucea din viața domnului Eliade. Când cineva scrie așa de frumos, când reușește să fie așa de profund și autentic, de ce fuge de marea literatură? Am mai fi căpătat în ultimii patru ani cel puțin două cărți majore. Așteptă dl. Eliade, la răscrucea din 55 un succes mondial de librărie ca al lui C. Virgil Gheorghiu? (Dar ce s'a ales din acea glorie?) Ori se înfricoșează de risc? Poate cândva, alte pagini de jurnal ne vor lămuri, dar nu ne vor consola niciodată.

Așteptăm apariția versiunei românești, promisă de colecția Destin. Ca s'o punem bine, între puținele cărți de căpătâi.

Paul MIRON

*) Dl. Eliade scria odată, despre ceia ce face — infinit mai mult — Kerényi pentru Ungaria, ocupându-se de mitologie, în loc să se ție de giumbușlăcuri patriotice; era tot un dialog la oglindă, pe care exilul l-a înțeles plin de gratitudine.

BULETINUL CĂRȚII

— BLAGA LUCIAN: „Poezii, Teatru", traducere în limba turcă de Enver Esenkova, în editura traducătorului, Istanbul 1958.

— BRATESCU-VOINEȘTI Al. Ion: „Puiul, Bietul Tric, Privighetoarea", traducere în limba turcă de Enver Esenkova, Istanbul 1959, în editura traducătorului.

— ESENKOVA Enver: „Türk Dilinde Fransiz Tesiri" (L'influence française dans la langue turque), 31 pagini, Istanbul 1959, în editura autorului.

— NIMIGEANU Dumitru: „Insemnările unui țăran deportat din Bucovina", cu o prefață de Grigore Nandriș, 245 pagini, Paris Editura Fundației Regale Universitare Carol I", 1958.

— RACOVEANU George: „Christentum und moralische Aufrüstung, 20 Jahre seit Entstehung der Bewegung von Caux, 20 Jahre seit Corneliu Codreanu's Ermordung", 45 pagini, în editura autorului; Tiparul: Kyrios-Verlag, Freising/Obb. 1959.

— SOCIETAS ACADEMICA DACOROMANA: „Acta Philologica, tomus I"; colaborează: Gregorian Alexandru, Guția Ioan, Herescu I. N., Horia Vintilă, Lozovan Eugen, Marin Demetrio, Mititelu Alexandrina, Popescu Mircea, Popinceanu Ion și Uscătescu George; 277 pagini, în Editura Societății Academice Române, Roma, 1958.

— SOCIETAS ACADEMICA DACOROMANA: „Acta Philosofica et Theologica, tomus I"; colaborează: Barbu Zevedei, Eliade Mircea, Popan Flaviu și Teodorescu Ștefan; 148 pagini, în Editura Societății Academice Române, Roma, 1958.

— ȘUGA Alexandru: „Die völkerrechtliche Lage Bessarabiens in der geschichtlichen Entwicklung des Landes", teză de doctorat susținută la Universitatea „Friedrich-Wilhelm" din Bonn, 120 pagini, 7 hărți, Bonn 1959.

— TOLESCU Ion: „Arhanghelul Mihail, poezii", în Colecția Dacoromania, 101 pagini, Tiparul: Graficas Benzal, Madrid 1959.

Pentru abonații noștri din Franța!

Comunicându-ne din timp orice schimbare de adresă, ne scutiți de cheltueli inutile.

Acei care nu au achitat încă abonamentul sunt rugați să achite acest abonament **până la data de 15 Februarie 1960,** trimițând suma de 10 NF pentru 12 exemplare primite până acum la CONTUL CEC POSTAL

PARIS 4.121 — 21

cu următoarea mențiune pe mandat:
M. Petre Ionașcu
5, rue Emile Volpati
Aulnay s/s Bois (S. et O.)
pour «Stindardul»

Rămânem recunoscători acelora care achită anticipat această modestă sumă de 10 NF.

UNDE SUNT ACEI, CE NU MAI SUNT?

de Nichifor CRAINIC

Intrebat-am vântul, călătorul,
Bidiviul, care duce norul
Spre margini albastre de pământ:
„Unde sunt acei, ce nu mai sunt?"
Zis-a vântul: „Aripile lor
Mă apasă nevăzut în zbor."

Apoi minunata ciocârlie,
Candela, ce leagănă în tărie
Untdelemnul cântecului sfânt:
„Unde sunt acei, ce nu mai sunt?"
Zis-a ciocârlia: „S'au ascuns
In lumina Celui nepătruns."

Apoi bufnița, cu ochiul sferic,
Oarbă, care vede în întuneric
Tainele neprinse de cuvânt:
„Unde sunt acei, ce nu mai sunt?"
Zis-a bufnița: „Când va cădea
Marele întuneric, vei vedea!"

RĂDĂCINI*)

de Ion ȚOLESCU

Aci'n mormânt stă floarea vieții tale ruptă.
Tu mă privești din ceruri când mă'nchin,
Tu camaradul meu de luptă
Ce mi-ai lăsat în suflet rădăcini.

Parcă te văd când ți-ai deschis spre cer aripă,
In jurul tău căzdea oțel fierbinte.
Vesmântu-ți sângerat îmi vine'n minte
De-atunci cu fiecare clipă.

Tu camarad, tu frate bun
La căpătâi cu cască de răsboi...
Vorbind cu tine-o lumânare pun
Și lacrimile-mi curg șiroi!

O lumânare pun vorbindu-ți ție.
Tu mă privești din cer, din inimă, din rădăcini,
Tu, rod cules de mâini străine
Și floare a vieții mele, Românie!

*) Din volumul de poezii „Arhanghelul Mihail", Madrid 1959.

Congresul Societății Academice Române

Prin stăruință și muncă devotată, Monseniorul Octavian Bârlea a reușit să asigure un succes deplin Congresului (al treilea) Internațional al Societății Academice Române, congres desfășurat la Strasbourg între 26 Sept. și 3 Oct. 1959 și având ca temă „Unitatea națională și comunitatea europeană".

Ședința de deschidere a avut loc Sâmbătă 26 Sept. ora 17, în Sala Fustel de Coulanges a Universității din Strasbourg. In cadrul acestei ședințe au luat cuvântul: Monseniorul Oct. Bârlea, Președintele SAR, Prof. P. Imbs, în numele Rectorului Universității, Ludovico Benvenuti, Secretar G-al al Consiliului Europei și Prof. E. Gamillscheg dela Universitatea din Tübingen. Făcând oficiul de secretar provizoriu, Eugen Lozovan a dat citire mesagiilor primite.

In prezența E. S. Mgr. Jean-Julien Weber-Episcop al Strasbourgului, Duminecă 27 Sept. s'a oficiat la Catedrală un serviciu religios în limba română, răspunsurile liturgice fiind date de Corala Misiunii Unite Române din München, corală înființată și condusă de Părintele Vasile Zăpârțan. Urmărită cu mare atenție, slujba aceasta religioasă a impresionat adânc pe credincioșii alsacieni, veniți în număr de câteva mii. Cuvântarea Episcopului, care a evocat suferințele poporului nostru și năzuința lui spre libertate, a lăsat aceeași profundă impresie.

In zilele care au urmat, membrii străini și români ai Soc. Academice Române au ținut conferințe și au prezentat un mare număr de comunicări, mai toate încadrându-se în tema generală a Congresului. Atât în ediția franceză, cât și în ediția germană, ziarul «Les Dernières Nouvelles d'Alsace», cel mai mare cotidian din Alsacia-Lorena, a publicat aproape zilnic dări de seamă și a subliniat importanța problemelor desbătute.

Un puternic ecou în presa locală a avut și recepția dată de „Centrul de Filologie Română", recepție la care au participat o serie de cărturari alsacieni, în frunte cu Prof. Angelloz, Rectorul Universității din Strasbourg. Cuvântul de bun venit a fost rostit de Prof. P. Imbs care a explicat rosturile și țelurile Centrului, amintind totdeodată că Universitatea din Strasbourg a creat recent o catedră de limba și literatură română, a cărei bună funcționare este asigurată de compatriotul nostru Prof. Octavian Nandriș. Din partea congresiștilor, în cuvinte calde, a mulțumit Alexandru Ciorănescu. Au mai vorbit la această recepție: foarte cunoscutul preot dominican Congar și directorul unei edituri pariziene, D. Laurent, care a prezentat o ediție de lux a „Bibliografiei literaturii franceze din Secolul al 16-lea" de Al. Ciorănescu.

Ședința de închidere a Congresului a fost prezidată de neînfricatul apărător al cauzei românești, Prof. Marcel Fontaine, fostul Director al Liceului „Ronsard" din București care, după ce a fost expulzat de reginști, a condus cu multă pricepere și cu mult elan emisiunile în limba română dela postul de radio din Paris, emisiuni încăpute astăzi pe alte mâni și diluate cu bragă coexistențialistă.

In această ședință de închidere, după conferințe și comunicări ținute de: N. Crișan, P. Imbs, G. Bonfante (acesta nu prea ne-a plăcut), G. Barbul și D. Nacu, Profesorul Marcel Fontaine a rostit o vibrantă cuvântare care s'a terminat cu urarea ca viitorul congres al SAR să se țină acolo unde trebue să se țină, adică în Capitala României liberată de regimul impus de Bolșevismul internațional.

Cu aceeași urare și-a încheiat cuvântarea și E. S. Episcopul Jean-Julien Weber. Ambii oratori au fost ovaționați îndelung de asistență.

*

Cu ocazia Congresului dela Strasbourg, s'a ținut și Adunarea Generală a SAR care a ales noul comitet (Președinte: Octavian Bârlea, Secretar G-al: Mircea Popescu, Secretar: Pamfil Cârnațiu, Casier: Teodor Onciulescu, Cenzori: Alexandrina Mititelu, Zevedei Barbu și Alexandru Mircea) și a decis cu unanimitate de voturi — la propunerea, cu caracter de invitație oficioasă, a Profesorului Stadtmüller — **ca al patrulea congres al SAR să se țină la München și să aibă ca temă generală: Românía (țară de frontieră), între Răsărit și Apus (Rumänien, Grenzland zwischen Ost und West).**

Abonamente, abonamente de sprijin, precum și sumele rezultate din vânzarea ziarului rugăm a se trimite numai prin BAYERISCHE HYPOTHEKEN- U. WECHSEL-BANK — Zweigstelle am Hauptbahnhof — Konto Nr. 21697 (Stindardul), MÜNCHEN, Germania.

Corespondența (pentru redacție cât și pentru administrație) rugăm a se trimite numai la adresa:
„STINDARDUL", GERMERING b. München, Obere Bahnhofstr. 54 — Telefon 87 15 56

Corespondența destinată redacției ziarului

Stindardul

rugăm a se trimite la adresa:
GERMERING b. München
Ob.-Bahnhofstraße 54
DEUTSCHLAND

Dela Biologie în sus...

(urmare din pagina 1)

refuzul superb al biologiei, cu cortegiul ei de lașități, a ritmat istoria neamului carpato-dunărean dela Dromihaites la Mareșalul Antonescu. Ce sinistru îmi sună în urechi justificarea unora: „Ce putem face?" Cine va descifra într'o zi toată răspunderea ce se ascunde în dosul acestui scâncet care nu merită milă? Căci... „ar trebui odată protestat împotriva unei categorii de oameni, cari, închinându-se biologiei imediate, se cred singurii deținători de vieața... Vieața pe care o dețin ei, de astfel, e joasă și trivială" (p. 23).

Noi copiii din 1944 am văzut murind în jurul nostru, rând pe rând, toți zeii pe care îi adorasem. Iar când în 1947 ne așezam pe băncile universității n'am mai găsit pe catedre decât profeți mincinoși. Căutam — ah! căutarea aceea înfrigurată a adolescentului cu ochi de azur — exemple după care să ne modelăm. Și ni se bâlbâiau drept normă toate proverbele „înțelepte" — homeopatie a concesiilor totale. Naivi și entuziaști — cum numai la 18 ani poți fi — ceream ambrozie și ni s'a dat bragă borșită. În acele momente cei absenți ne-au fost maeștri adevărați. Mi-e rușine să spun elevul cui am fost, pentrucă nu pot, deși încerc, să separ personalitatea „cetățeanului" de cea a „profesorului". Și cât de mult regret că nici nu am strâns mâna acelora cărora le datorez atât. Poate într'o zi voi enumera — ca Marcu-Aureliu în cartea I-a a „Gândurilor" sale — pe toți cei care mi-au dăruit ceva din propria lor noblețe. Pintre ei va figura desigur și C. Noica, pentru marea sa lecție: „Nu, nu putem muri așa. Trebue să trecem cuiva adevărul nostru, ceea ce a fost bun și drept în noi. Altfel nici noi n'am servit la nimic. Trebue să refacem vieața cu desăvârșire, dela biologie în sus..."

Frați Români!

In timp ce țara noastră suferă și este necontenit umilită, Apusul, pe jumătate ademenit de perspectivele „coexistenței pașnice" și pe jumătate înfricoșat de amenințările călăului dela Budapesta, este gata să ne vândă din nou, de data aceasta pentru multe decenii.

Așa puțini la număr și slabi cum suntem, am rămas pentru cei din țara robită, în afară de o minune dela Dumnezeu, singura lor nădejde. A bătut ceasul marilor încercări. Să ne dăm cu toții mâna! Să fim toți un suflet, toți o simțire, toți un gând și toți o singură sabie.

Nu prin discursuri și nici prin asociații, cu statute și comitet de cenzori, vom putea împlini dorința celor de-acasă, dorință care pentru noi este astăzi o poruncă.

Libertatea nu se cerșește! Ea se cucerește, prin luptă, numai prin luptă.

Prin luptă ne-am scuturat de jugul fanariot, prin luptă s'a făcut Unirea celor două principate, prin luptă ne-am recâștigat Independența, prin luptă s'a realizat Reîntregirea, prin luptă ne vom redobândi Libertatea.

„DATE ISTORICE"

Și anul acesta, ziarul „România" din New York a tipărit și a trimis, gratis, tuturor pribegilor români un calendar de perete. Gestul este foarte frumos! Calendarul cu pricina nu menționează când „se lasă de brânză", are însă în schimb „date istorice", aceleași date publicate și anul trecut, fără nicio schimbare. Citim, ca și în 1959, în calendarul „Romaniei" din New York:

„IULIE 10 — Bătălia dela Plevna 1877" și „NOEMBRIE 11 — Bătălia dela Mărășești și Mărăști (1917). Am spus-o și anul trecut, suntem nevoiți s'o spunem și de data asta:

La 10 Iulie 1877 nici o unitate românească nu trecuse încă Dunărea. La 16 Iulie 1877, Corpul IX rusesc a ocupat orașul Nicopol. Sub comanda Generalului Krüdener, Rușii atacă Plevna la 20 Iulie și la 31 Iulie, dar sunt respinși de viteazul Osman Pașa care nu dispunea decât de 90 de tunuri. Ingâmfați cum erau, Rușii au crezut că unitățile române sunt bune doar să păzească podurile și depozitele de fân... După scărmăneală, Țarul a găsit de cuviință să ceară ajutorul Românilor. Ajutorul acesta n'a fost dat decât după ce s'a semnat **o a doua convenție** care, la cererea Domnului Carol, principe cu adevărat demn, rezolva și problema Comandamentului. Carol a primit comanda Armatei de Vest, în compunerea căreia intrau și cele 4 Divizii române (General Cernat), a semnat Proclamația către țară și a dat Ordinul de Zi către armată.

Divizia a 4-a română, întărită cu un regiment de Călărași și Compania a 3-a a unicului nostru batalion de Geniu, a trecut Dunărea pe la Turnu Măgurele **în ziua de 7 August 1877.**

Divizia a 3-a română, întărită cu Brigada de Roșiori (Colonel Cretzianu) a trecut Dunărea pe la Corabia **în ziua de 27 August,** iar Divizia a 2-a, tot pe a Corabia, **la 31 August** (stil nou). Divizia a 1-a a rămas în Oltenia.

Românii au dat primul atac, asupra întăriturilor din fața redutelor dela Grivița, în ziua de 8 Sept. (27 August stil vechi), au ocupat întăriturile dar n'au reușit să ocupe și redutele. De partea noastră (Regimentele 13 și 15 Dorobanți și Batalionul 4 Vânători) pierderile au fost foarte mari. Grivița a căzut abia la 11 Sept. (30 August stil vechi, Sfântul Alexandru, ziua Țarului), în urma asaltului vijelios dat de Regimentul 14 Dorobanți și Batalionul 2 Vânători.

N'au auzit cei dela „România" din New York de cântecul:

„La treizeci de August Griviț'a căzut
Și Maiorul Șontu nu s'a mai văzut..."

Ziua hotărîtoare a bătăliei (a treia) pentru Plevna este deci **30 August 1877** (11 Sept. stil nou). La primele două bătălii pentru Plevna, **trupe românești n'au participat.** Pe semne că cei dela „România" din New York vor să comemoreze, în amintirea timpurilor când erau în guvernul de ocupație (după 23 August 1944), datele istorice rusești.

După 30 August, la Plevna a fost dus un război de poziție, flancul drept al Românilor fiind protejat de Cavalerie și de Detașamentul Colonel Sachelarie. La 5 Octombrie, Divizia a 4-a (Colonel Angelescu) a atacat din nou, dar a fost respinsă. Abia după ce Românii (Colonel Slăniceanu) au cucerit Rahova (9 Noembrie 1877), căderea Plevnei a devenit iminentă. Aceasta s'a întâmplat la 27 Novembrie 1877 (stil vechi).

Cât privește bătălia dela Mărășești, aceasta a început în ziua de **6 August 1917** (Doaga — Străjescu) și s'a terminat în ziua de **19 August 1917** (Răzoare). N'au auzit cei dela „România" din New York că la Mărășești Regimentul 32 „Mircea" a luptat în cămăși, pe-o arșiță cumplită?

Bătălia dela Mărăști a avut loc între **24 Iulie și 2 August 1917.**

Cine este care expertul militar al „României" din New York care pretinde că cele 2 bătălii s'au desfășurat simultan, la 11 Noembrie 1917? Este și 11 Noembrie, o dată istorică, dar nu pentru noi. La 11 Noembrie 1918, nu 1917, Germanii semnau armistițiul cu puterile occidentale. Noi, intram în Bucovina... In 1919 trupele noastre erau încă în campanie, împotriva lui Bela Kuhn. Poate nici de treaba asta n'au voie să vorbească cei dela „România" din New York? Cine știe unde o fi fost domnul Bernard Yarow pe vremea aceea? **ive**

După ce au fost declarați „dușmani ai poporului", au fost schingiuți de Securitate, purtați din pușcărie în pușcărie și supuși celui mai neomenos regim:

Iorgu Ilie, plugar,
Florea Filip, plugar,
Costică Ghigheciu, plugar,
Marin Ghigheciu, plugar și
Ștefan Vișan, plugar, toți din comuna Văcărești, raionul Târgoviște;
Tudor Mihai, fost muncitor la U.C.R.-București;
Maria Colaci, țărancă din Studina, raionul Caracal;
Gherghița Damian, țărancă din Stoenești, r. Caracal;
Ion Cărban, plugar din Scorțaru-Vechi, r. Brăila;
Dumitru Ardelean, plugar din Rontău, regiunea Oradea;
Ilie Bontaș, fost primar și
Nicolae Pruteanu, plugar, ambii din Râpile, raionul Sascut;
Ion I. Maftei, plugar,
Pintilie Gheorghe, plugar și
Ion Azoițiii, plugar, toți trei din Popești-Iași;
Margareta Magereanu, din Poiana Mare-Dolj;
Gheorghe Goiciu, țăran-fruntaș din Afumați-Ilfov și
Colonel Ramiro Negruzzi, fost comandant al Regimentului 3 Dorobanți „Olt".

Am pomenit aci doar câteva nume dintr'o lungă listă, câteva nume de oameni care s'au jertfit pentru România și pentru Libertate.

Suntem oare demni de jertfa lor?...

Vânători de Munte în Crimeea (Ianuarie 1942)

O carte despre zburători

Un tânăr inginer francez, membru al Aeroclubului din Franța, scrie o carte care tratează, obiectiv și fără considerente de ordin politic, contribuția formațiunilor aeriene (vânătoare, luptă, bombardament, legătuură etc.) în ultimul război mondial. Prieten al României, autorul acestei lucrări vrea să acorde zburătorilor români locul cuvenit. Datele de care dispune până acum sunt mai toate din sursă germană. In ce privește palmaresul avioanelor doborîte, cifrele sunt contradictorii.

Rugăm deci pe toți acei care sunt în măsură să știe să ne comunice câte avioane inamice au doborît următorii zburători români: Cpt. **Constantinescu**... (60?), Cpt. res. **Cantacuzino** Constantin-Băzu (60?), Cpt. **Șerbănescu** Alexandru (55? A căzut în luptă cu aviația S.U.A.), Lt. **Budu** Florian (40 doborîte numai în regiunea Stalingrad. A căzut în luptă cu aviația S.U.A.), Serg. TR **Zăbavă**... (35 avioane sovietice, dar câte americane?), Slt. **Selei** Eric (25 avioane sovietice, dar câte americane?), Lt. **Anastasescu** Carol (25, dintre care 3 bombardiere americane într'o singură luptă deasupra Ploeștilor), Slt. **Milo** Ion (18 avioane sovietice), Slt. **Fortu**... (A căzut în 1941 la Melitopol, după ce doborîse 12 avioane sovietice), Lt. **Pițurcă** Dumitru (Pilot de bombardament, dar a doborît avioane inamice de vânătoare) și Lt. **Dicezare** Ion (citat în numeroase lucrări germane).

Ziarul „Corriere dela Sera" din 27. 8. 1941 relatează că, în primele zile de război, un subofiter român a doborît 17 avioane sovietice și a fost înaintat Sublocotenent. Cine este acest aviator?

Slt. **Claru** Vasile a atăcat singur 24 avioane sovietice și-după ce a terminat muniția — s'a năpustit cu propriul aparat asupra unui avion sovietic.

Câte avioane a doborît (în total) Lt. **Agarici** Horia?

Intr'o singură zi, o singură escadrilă românească a doborît 15 avioane „Rata" sovietice, anume: Adj. **Rădulescu** Ion și Slt. **Selei** Eric (câte două), Serg. TR. **Zăbavă**, Slt. **Ghidiceanu**, Slt. **Mara** Mihai și Serg. TR. **Stănescu** Alexandru (câte un avion). Câte avioane inamice au doborît cu aceeași ocazie: Plut. **Rădulescu** Nicolae și Serg. **Pascu?**

Câte avioane inamice au doborît: Serg. mitralior **Blaga** Ion, Plut. **Pavel** Teodor, Plut. **Constantinescu** Andrei și Serg. **Balaciu** Dumitru, toți din unitatea de bombardiere **comandată** de Lt. **Silaghi** Sabin?

Deasemenea, câte avioane sovietice au doborît: Adj. **Mihordea** Mihai și Serg. TR.-mitralior **Horoiașu,** acesta din urmă făcând parte din echipajul Lt/Comandor **Iosifescu** Nicolae? Câte avioane a doborît Cpt/Comandorul **Popișteanu?**

Rugăm stăruitor să ni se răspundă neîntârziat la toate aceste întrebări.

BĂTĂLIA PENTRU STALINGRAD

In partea germană a ziarului publicăm un articol al Domnului General Chirnoagă „Armata a 3-a română la Stalingrad". Domnul General Chirnoagă este, dintre toți ostașii români aflați în lumea liberă, cel mai indicat să arate care era situația trupelor române în momentul când Rușii au deslănțuit marea lor ofensivă dela 19 Noembrie 1942 și cum s'au comportat aceste trupe, dotate cu armament necorespunzător și lipsite de rezerve, în fața unui inamic dispunând de o colosală forță, în unități blindate și putere de foc.

Fost comandant al Artileriei Grele în Crimeea, Domnul General Chirnoagă era, în Noembrie 1942, Subșeful de Stat-Major al Armatei a 3-a (General Petre Dumitrescu). Intre altele, în acest articol este vorbi și de moartea eroică a Generalului Sion, Comandantul Div. a 5-a Infanterie.

Iată mai jos Ordinea de bătae a acestei divizii:

Regimentul 8 Dorobanți Buzău,
Regimentul 9 Dorobanți Râmnicul Sărat,
Regimentul 32 Dorobanți „Mircea" Ploești,
Regimentul 7 Artilerie Buzău,
Regimentul 28 Artilerie Râmnicul Sărat,
Batalionul I/5 Pionieri Focșani și
Grupul Cercetare V/6 Călărași Râmnicul Sărat.

M.A.I.: Centrala sovietică pentru nimicirea neamului românesc

◆ **Zaharia Stancu,** autorul romanului „Desculţ" şi a altor romane de lung metraj, **nu vrea** să ajungă să umble desculţ purtând ghete republicane dela „Ianos Herbak". De aceea, când a fost la Viena cu ocazia faimosului festival al Tineretului comunist, a cumpărat vreo 8 perechi de pantofi, bocanci de ski şi cisme de vânătoare. Afară de aceasta, pentru colaboratoarele mai apropiate din lumea teatrelor de bună seamă, Stancu a mai făcut rost şi de vreo 4 duzini de ciorapi de damă. Socotind că aceasta este prea mult chiar pentru un membru din aristocraţia partidului, „Miliţia economică" l'a luat din scurt şi a adus cazul la cunoştinţa „vârfurilor". Datorită serviciilor aduse regimului de ocupaţie şi lichelismului de care a dat necontenit dovadă, Zaharia Stancu a scăpat destul de uşor, fiind pedepsit cu „trimiterea la muncă de jos". In executarea acestei pedepse, trimite în mod regulat manuscrise Generalului sovietic Mihailov, editorul pamfletului care se expediază, dela Pankow sau chiar dela Bucureşti, în plicuri închise, tuturor pribegilor români (Stind).

◇ **In fostul judeţ Tecuci** „transformarea socialistă a agriculturii" nu prea merge. Intraţi în colectiv, întovărăşiţi sau rămaşi în gospodărie individuală, ţăranii sabotează „planul". Partidul socoteşte că vinovaţi de această situaţie sunt preşedinţii comitetelor executive ale sfaturilor populare comunale şi de aceea a dat poruncă ca aceşti preşedinţi să fie înlocuiţi. Intr'o singură săptămână (începutul lui Noiembrie 1959) au fost înlocuiţi „ca necorespunzători" preşedinţii comitetelor executive (adică primarii) din comunele Matca, Nărteşti şi Blânzi. Veche aşezare, după cum o arată şi numele, Matca se află la 7 Km. Est de Tecuci (Stind).

◆ **Lipsa de vase fluviale.** — „Scînteia" din 22 Noiembrie anunţă că a fost lansat un nou cabotier („Buzău") de 2000 tone, construit de şantierul naval dela Turnu Severin. Şantiere navale sunt destule: 2 la Turnu Severin, 1 la Oltenita, 3 la Brăila, 1 ceva mai mare la Galaţi... Vase pe Dunăre nu prea sunt însa, mai cu seamă din acelea de tonaj mai mic care pot naviga pe Dunărea superioară. Pentru moment, Rusii au nevoie de un tonaj considerabil pentru transporturi pe Dunărea superioară. Au vrut să mobilizeze întreagă flotă fluvială a României, dar n'au prea avut ce mobiliza. S'au adresat atunci **telegrafic** Societăţii bavareze de navigaţie danubiană, cerând urgent vase care să poată efectua transporturi între Ismail şi Linz (Stind).

◇ **La Cioroiu,** în apropiere de Băileşti (Dolj), a fost descoperită o aşezare romană care, după elementele găsite de arheologi, datează din Secolul al II-lea d. Chr. Cetatea romană, descoperită în apropiere de aceeaşi comună, a fost construită între 240 şi 250 d. Chr. (Stind).

◆ **România, aşa mutilată cum este,** are astăzi (1 Ianuarie 1960) 18.360.000 locuitori, dintre care 85,7% sunt Români, 9,1% Maghiari, 2,2% Germani şi 3% alte naţionalităţi. Din totalul populaţiei 68% locuiesc la sate şi 32% la oraşe. In ciuda colectivizării forţate şi a mizeriilor de tot felul, 30% din ţărani au refuzat să se încadreze în „sectorul socialist al agriculturii" şi au rămas înafara „colectivelor" şi „întovărăşiilor" (Stind.).

◇ **Cu ocazia proclamării Repereului** (cu ajutorul Armatei sovietice) „Generalul-Colonel" de rezervă Ilie I. Cretulescu scrie în „Romînia Liberă" din 30 Decembrie 1959: „Ca fost militar îmi amintesc cu dezgust de ordinuirea veche, de disciplina prusacă a lui Carol I, de nesfârşitele uniforme carnavaleşti şi de parăzile bufone..." Cine este oare acest „General-Colonel" de rezervă care a purtat totuşi uniforme carnavaleşti şi a participat la parăzi bufone, în loc să-i ajute lui Chivu Stoica să vopsească vagoanele la Griviţa şi la Chitila-Triaj? Pe vremea când Gheorghiu-Dej bătea în nicovală cu barosul, Ilie Creţulescu era „carlist" şi patrula zilnic în între Capşa şi Palat, umflându-şi pieptul în tunica plină de fireturi a unui regiment „proprietatea" lui Carol doi. Când a venit războiul, a stat mai mult „în zona interioară" (Constanţa, Cernavoda etc.). Abia la 15 Aprilie 1944 a fost trimis, ca om de încredere al grupului de conspiratori dela Bucureşti, la comanda Brigăzii a 104-a Munte care se afla în sectorul Târgul Neamţ-Humuleşti. Nu s'a prezentat singur la unitate, ci însoţit de o echipă de „voluntari", toţi comunişti din Constanţa... Potrivit instrucţiunilor primite dela Generalul Racoviţă, Creţulescu a intrat în legătură cu Rusii cu mult înainte de 23 August 1944. Faptul a fost raportat... lui Racoviţă. In zorii zilei de 21 August, Creţulescu le-a deschis Ruşilor poarta... In legătură cu această ticăloşie, nu se ştie precis dacă Generalul Hugo Schwab, Comandantul Corpului VII de Armată, din care făcea parte Brigada 104, s'a sinucis sau a fost împuşcat de oamenii lui Creţulescu. Cert este că de-atunci Creţulescu n'a mai ascultat nici de rege, nici de grupul de conspiratori, ci a intrat direct sub ordinele Armatei a VII-a de Gardă sovietice, constituind unitatea „Steluţa", fără ca Marele Stat Major român să ştie ceva despre existenţa acestei unităţi (Stind.).

◆ **Regimul puşcăriilor din RPR** nu intră în preocupările Ligii Drepturilor Omului şi nici nu figurează în ordinea de zi a Organizaţiei Naţiunilor Unite unde, foarte probabil, Blocul sovietic, plus ţările afro-asiatice, plus Fidel Castro şi alţi democraţi de aceeaşi calitate vor dispune, în scurtă vreme, de majoritatea absolută. Câteva ziare din lumea încă liberă au publicat articole zguduitoare asupra acestei probleme, majoritatea marilor cotidiane, în serviciul „destinderii", tac însă chitic. Nici despre cei peste 50.000 care au murit, sau au fost pur şi simplu ucişi, la Canalul Dunăre—Marea Neagră n'a pomenit nimic aceeaşi presă „de informaţie" care, dela Crăciun încoace, trimite reporteri în Labrador şi în Noua Caledonie să noteze ce s'a mai scris pe ziduri, cu creta sau cu plaivazul... Că toţi deţinuţii din RPR sunt tuberculoşi, că tineri de 14—15 ani sunt aruncaţi în temniţă, că Generalul Pantazi umblă desculţ la Aiud, că peste 800 preoţi zac în închisori, că sate întregi au fost duse la tăiat stuf în Deltă, toate acestea nu sunt demne să trezească „conştiinţa lumii civilizate".

După cum aflăm din sursă demnă de toată încrederea, în vremea din urmă numeroşi deţinuţi au fost transferaţi dela o închisoare la alta până ce, în vederea unei exterminări mai metodice probabil, s'a ajuns la următoarea grupare pe categorii: **Gherla:** condamnaţi sau stând numai sub învinuire pentru activitate anticomunistă, ascultarea emisiunilor de radio ale ţărilor occidentale, difuzare de „zvonuri", propagarea „superstiţiilor şi misticismului" şi încercarea de trecere clandestină a frontierei; **Piteşti:** înaltă trădare, alte crime politice şi sabotaj economic; **Făgăraş 1:** foşti jandarmi, foşti poliţişti şi foşti magistraţi militari condamnaţi definitiv; **Făgăraş 2:** batalion de disciplină şi de reabilitare pentru militarii din actuala armată reperistă; **Aiud:** legionari din Garda de Fer, membri ai organizaţilor fasciste (cuzişti, batalioane „Iuliu Maniu", „Sumanle Negre" etc.) şi câţiva foşti demnitari sub Mareşalul Antonescu; **Galaţi:** membri marcanţi ai partidelor istorice, clerul înalt, foşti industriaşi şi mari negustori; **Râmnicul Sărat:** cadrele partidelor politice şi preoţi de mir; **Caransebeş:** socialdemocraţi, sindicalişti şi comunişti răsvrătiţi; **Miercurea Ciucului:** femei, condamnate definitiv pentru activităţi politice şi atitudine dusmănoasă faţă de regimul de democraţie populară (Stind.).

◇ **Traian Săvulescu** a primit diploma de „erou al muncii socialiste", i s'a atârnat o tinichea pe piept şi una... de coadă, preşedinţia „Academiei care stă în slujba marxism-leninismului şi a planului de stat" fiind încredinţată lui Atanase Joja, ştiutor de carte cu ciclul complect din comitetul central al partidului şi orator la meetingurile „de doliu" dela Trei Coceni (Stind.).

◆ **Mănăstirea Dealului,** ctitorie a lui Radu cel Mare şi locaş de odihnă a lui Mihai Viteazul, după ce a fost un timp cazarmă pentru nord-coreeni şi alţi musafiri asiatici ai regimului de ocupaţie, a fost acum definitiv transformată în sanatoriu de tuberculoşi. Numărul de 300 paturi va fi sporit, în anii viitori „de prosperitate socialistă", la 800 paturi, tuberculoza depăşind cu mult prevederile planului... Biserica mănăstirii, după Curtea de Argeş cea mai frumoasă din toată Muntenia, este sub lăcăt şi în stare de totală dărăpănare (Stind.).

◇ **„Flota stuficolă",** aceasta este denumirea oficială a vaselor prăpădite (barcaze, ciamuri, bărcuţe etc.) care cară stuf din Deltă. Termenul acesta a fost găsit probabil de domnul lorgu Iordan, responsabil „cu limba" la academie. Pe când „brigadier fasolic" şi „planificator pingelic"...? (Stind.).

◆ **Omagiu lui Iorgu Iordan cu prilejul împlinirii a 70 de ani"** este titlul unui volum, mai gros decât cartea de telefoane din Londra, la care colaborează militanţii de partid, batalionul de academicieni reperişti, stângişti de tot felul, savanţi-voiajori care nu sunt ingraţi (au primit fel de fel de cadouri când au fost la Bucureşti) şi... domnul Demetrio St. Marin, „refugiat român", cu domiciliul la Bari şi cu legitimaţie dela Partidul Demo-Christian. Domnul Demetrio St. Martin îl omagiază pe Iorgu Iordan nu numai ca „cercetător pasionat al limbii romîne (NN. aci scrie cu î din i, â din a este valabil numai pentru „Acta Philologica — tomus I") şi al lingvisticii romanice, ci şi ca vechi militant antifascist..." (Stind.).

◇ **Săracul tramvai numărul doi.** — „Scînteia" din 26 Dec. 1959 scrie, negru pe alb: „In cursul acestui an, I.T.B.-ul a făcut multe surprize plăcute bucureştenilor... s-a creat deasemenea linia 2 de tramvai, iar linia 27 a fost prelungită până la uzinele Republica." Linia 2? Exista şi pe vremea când Parhon era la liceu, când trăia încă Beizadea Sturza-Vitel şi când bunicul lui Gheorghe Apostol spoia tingiri şi vindea curse de şoareci. Tramvaiul 2 circula între Capul Podului (Piaţa Victoriei) şi Bariera Călăraşi. După primul război mondial, linia 2 a fost prima linie a tramvaiului cu cai care a fost electrificată, păstrând acelaş traseu, la început numai până în Piaţa Sfântul Gheorghe, apoi până în Bariera Vergului. Acum, comuniştii pretind că au **creat-o,** aşa cum au „creat" Gara de Nord, Carul cu Bere şi Lacul Floreasca (Stind.).

◆ **Toate corvezile posibile,** fie că este vorba de strângerea fierului vechi, căratul bolovanilor, arderea gunoiului, desfundarea haznalelor, adunarea ghindei sau uciderea guzganilor, se chiamă acum „muncă patriotică". Cu concursul binevoitor al Miliţiei, responsabilii raionali şi comitetele de stradă mobilizează oamenii abia sosiţi dela muncă, copii de şcoală, gospodine şi pensionari. Constituiţi pe echipe, sub conducerea vătafilor, bieţii oameni sunt trimişi pe maidane, să muncească „patriotic" fără crâcneală şi pe gratis (Stind.).

◇ **Mai multe persoane care au vizitat Romînia în Octombrie 1959** au văzut, între Săftica şi Tâncăbeşti (Ilfov), sute de ţărani care strângeau recolta sub ameninţarea pistoalelor-mitralieră (Stind.).

◆ **La colocviul internaţional de limbii romanice** (14—27 Sept. 1959) la Bucureşti) au fost şi câteva incidente. Astfel după conferinţa lui Tudor Vianu („Caracterele specifice ale literaturii române"), un tânăr conferenţiar al Facultăţii de Litere din Bucureşti a spus că, atunci când se vorbeşte despre literatura română, trebue să se ţină seama şi de operele Românilor din exil. Intervenţia aceasta a avut efect de cutremur; Vianu abia a putut bâlbâi: „Nu este altă literatură în afară de aceea care se scrie în interiorul frontierelor R.P.R." Replica lui Vianu n'a fost un răspuns, ci o lozincă, din cele care se poartă înfipte în prăjini la 1 Mai, la 23 August sau la 7 Noembrie.

In cadrul aceluiaş colocviu, un profesor francez care nu poate fi bănuit că ar avea afinităţi cu „activiştii de dreapta" a făcut, timp de o oră şi mai bine, elogiul **trecutului roman...** lorgu Iordan înghiţea în sec, în timp de Emil Petrovici, la faţă mai roşu decât carnetul de partid bin zubunar, se făcuse mititel de tot... (Stind.).

◇ **Palatul republicii",** construit pe locul unde erau altădată grajdurile şi remizele regale, este gata. Din punct de vedere arhitectonic, „palatul" este o combinaţie între Depoul Chitila-Triaj şi Hala de peşte din Brăila (Stind.).

◆ **„Ambalajul metalic",** întreprindere din Timişoara, produce acum şi jucării, din deşeuri de tablă ordinară. Dela „sărbatorile de iarnă", reclamaţiile curg: toţi copii care au primit asemenea jucării s'au tăiat la mâni (Stind.).

◇ **Actorul Ion Manolescu** a încetat din viaţă în ziua de 27 Decembrie 1959, la Bucureşti.

Născut la 2 Martie 1881 în comuna Breaza (Prahova), Manolescu a debutat pe scena Teatrului Naţional în 1904, pe vremea când era încă elev la Conservator. Angajat definitiv în 1908, Ion Manolescu, prin muncă stăruitoare mai aes, a devenit în câţiva ani una dintre cele mai cunoscute personalităţi ale teatrului românesc. Intre cele două războaie, împreună cu Lucia Sturza-Bulandra şi cu Storin, a înfiinţat Teatrul „Regina Maria".

Proclamându-l „artist al poporului", comuniştii s'au simţit obligaţi să-l îngroape cu mare pompă, dar n'au îngăduit Generalului Manolescu, fratele actorului, să asiste la înmormântare. Generalul Manolescu se află la Gherla, în puşcărie (Stind.).

◆ **Mihai Florescu,** ministrul Industriei Petrolului şi Chimiei, cu ocazia unui banchet oferit unei delegaţii de „rezistenţi" (comunişti) francezi, a declarat că el, Florescu, este una şi aceeaşi persoană cu „Maiorul Georges", principal conducător al rezistenţilor din regiunea Toulon. Jafurile şi asasinatele odioase comise de „rezistenţii" comandaţi de „Maiorul Georges" sunt prea cunoscute. După retragerea trupelor germane, în regiunea Toulon au fost ucişi zeci de oameni (farmacişti, perceptori, pensionari, judecători, jandarmi, proprietari etc.) numai şi numai pentru a fi jefuiţi, partea leului revenind actualului „Florescu" care nu găseşte oportun să declare că înainte de a se numi „Maiorul Georges" se numise altfel. Nu este lipsit de interes faptul că, în 1945, prin Decret regal, acest individ, hot de drumul mare, a fost înscris în Anuarul Armatei Române cu gradul de Locotenent-Colonel, fără să fi fost vreodată nici măcar toboşar la muzică... Şi nu singur, ci împreună cu o serie întreagă de alţi maiori, maiori făcuţi prin cârciumi şi prin tufişuri (Stind.).

◇ **Uniforme republicane.** — Suntem în posesia mai multor fotografii recente care înfăţişează soldaţi din „Batalioanele de lucru", în ţinuta zilei şi în ţinută de oraş. Singurul lucru comun la toţi este centura cu pafta şi boneta ruseească. Bluzele sunt: cu şi fără nasturi, cu şi fără buzunare, cu şi fără epoleţi, cu şi fără petlite, dar toate copios peticite. Pantalonii: toate variantele, dela şalvari până la acei care plesnesc pe pulpe; pantalonii n'au numai petece, ci şi găuri. Incălţăminte: bocanci reformaţi, opinci cu toc, sandale, pantofi de tenis şi târligi; unul singur are cisme. Este drept, aceste batalioane nu sunt rezervate decât tinerilor de „provenienţă socială nesănătoasă"... Ele intră însă în compunerea unor mari unităţi care poartă numele de „divizii tehnice" şi care au misiunea să asigure concentrarea, rapidă şi masivă, a forţelor sovietice (de uscat, aer şi apă) în orice regiune a ţării (Stind.).

◆ **Ziua Naşterii Domnului** a fost anul acesta zi de lucru, toată lumea fiind obligată să sărbătorească **Revelionul.** Ţăranii, aproape peste tot, n'au respectat această rânduire comunistă. Astfel în comuna Dragoş Vodă din raionul Călăraşi, unde sunt trei gospodării agricole colective (Dragoş-Vodă, Bogdana şi Socoalele), ţăranii, colectivizaţi şi necolectivizaţi, fuseseră convocaţi în prima zi de Crăciun la o conferinţă, cu agronomi, planificatori şi responsabili raionali. Nu s'a prezentat nimeni, nici a doua zi. La Chiselet, Hotarele, Curcani şi Negoeşti (Ilfov) ţăranii au alungat, cu ciomagul, echipe de propagandişti care veniseră să le vorbească despre „Lunik" şi alte minunăţii sovietice (Stind.).

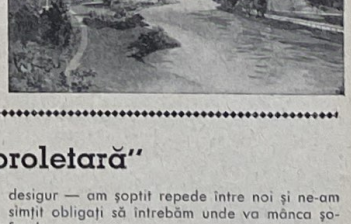

„Morala proletară"

Scriitorul american Howard Fast povesteşte cu multă probitate în ultima sa carte **The naked God** (Zeul gol), New York, Praeger, 1957 — itinerariul său moral care, în urma unei profunde crize interne, determinată în special de „Raportul Hrusciov" şi măcelul revoluţiei maghiare, l-a făcut să rupă definitiv cu partidul comunist — pe care de altfel l-a servit cu consecvenţă din tinereţe.

Cartea trebuie citită în întregime, în primul rând pentrucă ea constitue un document brut nefardat. Deosebit de interesant este paragraful 16, pp. 101—106, în care Howard Fast analizează cu multă penetraţie procedeele „magice" ale comunismului, care ating proporţiile unei adevărate taumaturgii. Aici, ne interesează în deosebi pasajul următor (pp. 19—20), pe care îl dăm în traducere:

„Imi amintesc de ziua în care ambasadorul român (NN. la Washington) ne-a invitat pe şase dintre redactorii revistei culturale comuniste **Mainstream** să luăm masa cu dânsul. A venit să ne ia dela sărăcăcioasul nostru birou cu o mare limuzină diplomatică neagră; ne-a condus ceremonios la restaurantul în care urma să luăm copioasa masă. Odată ajunşi, gata să intrăm, am văzut că şoferul rămăsese în maşină. Americani proşti ce eram, nedeprinşi cu subtilele moravuri ale societăţii comuniste — cei care erau împreună cu mine îşi vor aminti desigur — am şoptit repede între noi şi ne-am simţit obligaţi să întrebăm unde va mânca şoferul.

Ambasadorul român ne-a lămurit că şoferul era un comunist disciplinat şi că ne va aştepta afară până vom fi terminat. Ştiind că şi şoferul era om am propus ca şi acesta să vină cu noi în restaurant şi să ia masa împreună. La urma urmei aparţineam unei mişcări a „clasei muncitoare" şi nu înţelegeam să facem discriminări între comunişti şi fiinţe omeneşti. Dar ambasadorul român se arătă înspăimântat şi scârbit de sugestia noastră. Cum — Doamne! — am putut să ne gândim să punem la masă pe şofer, între un diplomat şi nişte intelectuali — chiar dacă intelectualii erau cam jerpeliţi iar şoferul un bun comunist?

Era un lucru fără importanţă — dar ne-a rănit adânc şi îmi amintesc cum am luptat împotriva lui, încercând să ne potolim propria noastră furie — căci oare nu aveam de-aface cu ambasadorul credincios al unei naţiuni socialiste?"

Contextul nu permite datarea acestui fragment şi deci identificarea subtilului ambasador care şi-a desvăluit atât de spontan deprinderile. Să fi fost aristocraticul domn Ralea? El sau alt membru al „noii clase". Ce importanţă are? Ciocoii vechi şi noi sunt imuabili ca steaua polară. Bietul Howard Fast, cât candoare: n'auzise de Dinu Păturică.

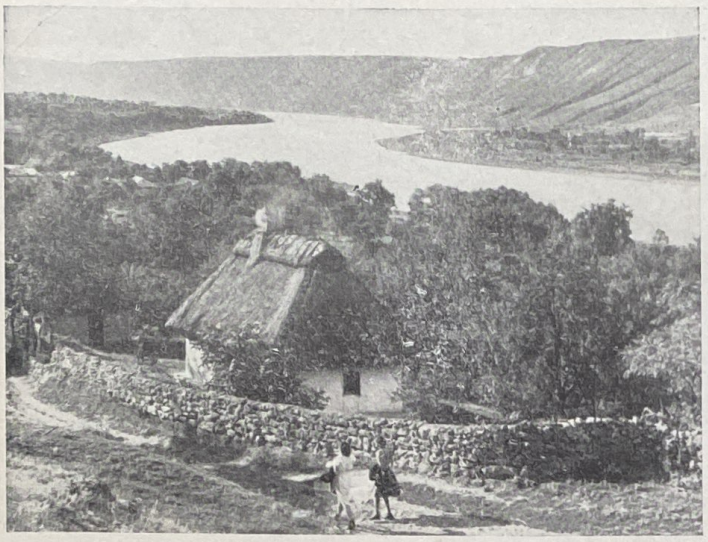

Românie... pe tine te vom glorifica în eternitate

COMEMORAREA UNOR EROI

La 13 Decembrie s'au împlinit Zece ani de când, în urma unui proces ale cărui dezbateri n'au fost niciodată publicate, trei luptători pentru libertatea României au fost executați prin împușcare în curtea închisorii dela Jilava: Maiorul Mihail D. **Eliade,** Marcel V. **Emilian** (actor dramatic, în război: observator înaintat al unei baterii din Regimentul 9 Artilerie) și Locotenentul — Colonel brevetat Dan **Tetorian.**

La München, în prezența unui mare număr de compatrioți și de prieteni germani, Părintele Dr. Vasile Zăpârțan, Vicarul General al Românilor din Germania, a oficiat o slujbă religioasă pentru odihna sufletelor acestor trei eroi în Biserica „Sankt Nikolaus am Gasteig", în interiorul căreia fusese arborat un imens drapel tricolor.

După ce Părintele Zăpârțan a evocat, în limba română, martiriul și jertfa celor trei, d. Căpitan V. Pop a ținut o impresionantă cuvântare în limba germană.

Călărași din Romanați în Calmucia (Dec. 1942)

NICOLAE LEONTE †

La 13 Septembrie 1959, după o grea suferință, a încetat din viață un frate de pribegie și un camarad de luptă.

Născut în 1912 în comuna Vânători din județul Putna, Nicolae Leonte s'a înrolat în mișcarea naționalistă încă de pe băncile școalei. In dorința lui de a servi cauza, a cerut să fie trimis ca învățător la o școală românească din Banatul sârbesc. A avut într'adevăr vocație de misionar. Mulți din foștii lui elevi au venit în lumea liberă, la fostul lor dascăl Nicolae Leonte. Voluntar în unitățile românești constituite în Germania după 23 August 1944, după prăbușirea Germaniei Leonte a trăit mult timp în Salzburg unde, cu exemplară modestie, a servit mai departe aceeași cauză. A încercat să creeze o școală românească, a fost dirijor de cor, a făcut operă de asistență socială și a fost și primul administrator al acestui ziar. De vreo câțiva ani se stabilise la München, unde lucra ca funcționar la Colegiul universitar al Armatei americane.

Când a fost îngropat, în Cimitirul „Perlacher Forst", foarte mulți români au venit să-și ia rămas bun dela el. In afară de familie, de prieteni, de colegi și chiar de vecini, au depus coroane: Colegiul universitar american din München, Mișcarea Legionară și ziarul „Stindardul". La groapă au vorbit: Părintele Arhipresviter Emilian Vasiloschi și Ion V. Emilian.

Discuri românești:

Dansuri din toate regiunile țării, doine și romanțe, interpretate de cele mai bune orchestre de muzică populară românească,

la Librăria

HANS MESCHENDÖRFER

München 2, Hackenstrasse 3
La cerere, se trimite catalog.

INFORMAȚII

◆ **Asociația Românilor din Australia (A.R.A.)** a participat cu o delegație impunătoare (toți participanții purtau frumoase costume naționale) la defilarea care a avut loc la Sydney în ziua de 10 Octombrie 1959, în cadrul Festivalului de Primăvară (Waratah). Mărșăluind cu steagul desfășurat și purtând o pancartă pe care sta scris „Liberate pentru România", delegația românească a fost aplaudată de un milion de oameni.

◇ **La München,** în cadrul Anului Refugiaților, Uniunea Asociațiilor și Instituțiilor Române din Germania a organizat o manifestație, în ziua de 14 Noembrie 1959, în sala festivă a Hotelului „Bayerischer Hof". Manifestația s'a bucurat de o mare participare și a avut un puternic ecou în presa locală, datorită în bună parte și ziarului „Stindardul" care a trimis, singur, 125 de invitații. Tot prin grija „Stindardului" a fost angajată această sală (atât de greu de obținut), au fost aduși reporterii ziarelor germane și s'a asigurat și transmiterea unui reportaj prin postul de radio din München.

A impresionat în deosebi faptul că, la această manifestație, a participat Exharhul Ucrainienilor, Episcopul Platon Kornelyak, care a rostit o rugăciune în limba română, răspunsurile liturgice fiind date de Corala Misiunii Unite Române din Germania, corală condusă de Părintele Vasile Zăpârțan.

Au luat cuvântul dnii: General Ion Gheorghe, Președintele U.A.R.G.U.-lui, Dr. Franz Tiso, fost ministru al Slovaciei la Moscova și George Racoveanu care, șfichiuind usturător pe reprezentanții (pitici) ai „marilor" puteri occidentale, a făcut o analiză a ideei de libertate. D. Ing. Marcel Nicolau, acompaniat la pian de Dna Manu, a cântat foarte aplaudate cântece românești. Ca încheere, Corala Misiunii Unite Române a cântat Marșul „Trompetele Răsună".

◆ **D. Matei Hojbotă** din Toronto (Canada), asemenea altor compatrioți, a participat activ la acțiunile anticomuniste, organizate — atât în cadrul românesc cât și în cadrul A.B.N.-ului — cu ocazia vizitei lui Cruşciov în Statele-Unite.

◇ **Monument pentru Iuliu Maniu.** — La 7 Februarie 1960 împlinindu-se 7 ani dela moartea lui Iuliu Maniu, în închisoarea din Sighet, Dl Nicolae Dianu, fost ministru plenipotențiar, a luat inițiativa ridicării unui monument într'o piață din lumea liberă, piață care va purta numele de Iuliu Maniu. Sumele necesare urmează să fie strânse prin subscripție publică, Dl Dianu amintind în legătură cu aceasta că Ateneul Român a fost ridicat cu îndemnul „Dați un leu pentru Ateneu". Pentru alte lămuriri, inițiatorul stă la dispoziția celor interesați. Adresa: N. Dianu, 5, rue Laure Surville, PARIS (15-e), France.

◆ **Serbarea Pomului de Crăciun,** organizată de cele 2 asociații românești din München la „Hofbräuhaus", s'a desfășurat în prezența a peste 200 persoane, Germanii din Bucovina fiind foarte bine reprezentați. Au vorbit dnii: Colonel Dumitru Alexandrescu, Președintele Asociației Românilor din Germania de Sud și Ed. Fuchs, Vicepreședintele Asociației Românilor Liberi din Germania. S'au distribuit copiilor, prezenți și absenți, daruri primite dela organizațiile caritative internaționale. Pentru osteneala ce și-au dat, organizatorii merită cuvinte de laudă. Nu putem însă lăuda faptul că, în fața unor străini care așteptau să vadă „datine românești", s'a prezentat un program, improvizat, de foarte proastă calitate. Astfel, în locul Plugușorului nostru tradițional s'a recitat, monoton și fără vlagă, o compoziție vulgară, lipsită de spirit. Plugușorul adevărat, una dintre cele mai frumoase datine românești, este plin de tâlc.

Mergem înainte, până la capăt...

„Stindardul" mulțumește sprijinitorilor săi

Publicăm mai jos o primă listă a acelora care, răspunzând la apelul nostru, au trimis contribuția lor bănească pentru a sprijini o acțiune purtată cu gând curat, fără socoteli politice. In afară de frați de-un cuget și de-o simțire, printre acești sprijinitori ai „Stindardului" sunt mulți Germani din România și foarte mulți foști ofițeri germani care au luptat alături de unități românești sau care i-au cunoscut pe Români în prizonierat, în zeci și zeci de lagăre sovietice.

Pentru fiecare sumă de bani trimisă, ne-a sosit și o scrisoare. Reconfortante, mai toate aceste scrisori ne dau o asigurare și exprimă o dorință: asigurarea că acest Stindard nu stă singur în furtună și dorința ca el să apară mai des.

In ce privește această dorință, datorită tocmai sprijinului pe care l'am primit și pe care îl primim necontenit, ea este realizată, cel puțin în parte. Apariția ziarului la două luni odată (în număr dublu de 8 pagini) este asigurată. Afară de aceasta, spre sfârșitul lui Martie, vom scoate și o ediție specială în limba franceză.

Mulțumind din adâncul inimii tuturor acelora care ne-au ajutat, ținem să-i asigurăm la rândul nostru că vom duce lupta, cu aceeași înversunare, până la capăt.

Lista Nr. 1/1959

	DM
Gheorghe A., Porz-Westhofen, Germania	6,—
Prof. A. A., Taching a. See, Germania	40,—
D. C. A., Wiesbaden, Germania	5,—
Hans A., Wien, Austria	13,70
A. R. A., Sydney, Australia	22,76
S. B., Anvers, Belgia	10,—
Ioan B., Hochdorf, Germania	5,—
Bahnhofsbuchhandlung München, Germ.	16,84
Alfred B., Cham/Ndby., Germania	3,—
Ulpiu B., Dr. Preot, Salzburg, Austria	8,20
Reinhold B., Dr., München, Germania	5,—
Ovidiu B., Dr. Mgr., Roma, Italia	20,—
Mathias B., Dr., Berlin, Germania	5,—
Anton B., Zweibrücken, Germania	2,—
Adolf B., München, Germania	5,—
Romulus B., Paris, France	14,70
Gheorghe B., Major, Karlsruhe, Germania	10,—
Julius B., Generallt. a. D., Landsb., Germ.	3,—
Hellmuth B., Oberst a. D., Kiel, Germania	3,—
Br. G. K., München, Germania	14,40
Marianne V. d. B., Bruxelles, Belgia	20,—
Victor B., Lisboa, Portugal	10,—
Adolf B., Oberstdorf, Germania	5,—
Petru C., Preot, Vilgertshofen, Germania	5,—
Basil C., Dr., Trenton, USA	24,—
Pamfil C., Dr. Preot, Roma, Italia	20,—
Centre Diffusion Presse, Diderot, Paris	25,20
Ion. C., Madrid, Spania	40,75
Fritz C., Dr., München, Germania	10,—
Gheorghe C., Köln, Germania	250,—
Comitetul R. A. R., Sharpsville, USA	123,44
Ion I. C., Lausanne, Elveția	200,—
Gh. C., Dr. Mgr., Paris, France	25,20
Giovanni C., Strasbourg, France	30,—
Rudolf C., Dr., Wien, Austria	100,—
H. G. D., Dr., Bebenhausen, Germania	10,—
Daimler-Benz, München, Germania	10,—
Jrenacus D., Preot, Chevetogne, Belgia	5,—
Petre I. D., Arcueil/Seine, France	24,85
Emil D., München, Germania	24,—
E., General d. Pz.-Tr. a. D., Germania	10,—
C. E., Comandor, Geneve, Elveția	20,—
G. E., Oberstlt. a. D., Bonn, Germania	3,—
Marcel F., Paris, France	42,—
Albrecht F., Oberst a. D., Hameln, Germ.	2,—
Richard F., Paris, France	19,50
Ernst G., Prof. Dr., Tübingen, Germania	5,—
Hellmutt G., Major a. D., Erlangen, Germ.	3,—
Siegfried G., Oberst a. D., Hamburg, Germ.	4,—
Egon G., Dr., Bad Reichenhall, Germania	10,—
Jakob G., Mengen/Württ., Germania	10,—
Romuald G., Steyr, Austria	2,—
H. F. G., General d. Gb.-Tr. a. D., Germania	5,—
Herman G., Major a. D., Berlin, Germania	5,—
A. G., Lausanne, Elveția	10,—
Peter A. G., Andermatt, Elveția	40,—
Gustav G., Dr., Stuttgart, Germania	10,—
Susanna H., Säckingen, Germania	30,—
Ernst H., Preot, Umrathshausen, Germania	60,—
Hans H., München, Germania	8,—
Matei H., Toronto, Canada	8,—
Franz H., München, Germania	10,—
Erwin J., Generaloberst a. D., Germania	10,—
Jhn., Karlsruhe, Germania	5,—
Ion I. I., Oostvoorne, Olanda	24,—
Kameradschaft „Edelweiß", Austria	30,—
Walther K., Episcop, Limburg, Germania	5,—
Otto K., Gerlinden/Württ., Germania	5,—
Ludwig K., Dipl.-Ing., Duisburg, Germania	10,—
Hans K., Laiz-Sigm., Germania	15,—
Jakob K., Manderscheid, Germania	20,—
Willy K., Düsseldorf, Germania	5,—
Landsm. Dobrudschadt, Stuttgart, Germ.	10,—
Franz L., Dr., Bremen, Germania	5,—
Richard L., Stuttgart, Germania	10,—
Georg L., Bayreuth, Germania	10,—
Otto L., Oberst a. D., Graz, Austria	10,—
Cezar M., Buenos Aires, Argentina	48,—
H. M., Dr., Berna, Elveția	8,—
Margareta M., Trenton, USA	20,70
Maria M., Zürich, Elveția	19,26
Nichifor M., Dipl.-Ing., München, Germ.	10,—
Renée M., Geneve, Elveția	10,—
Alexandrina M., Prof. Dr., Padova, Italia	25,—
Johann M., Stuttgart, Germania	4,—
N., Oberst a. D., München, Germania	10,—
Wilhelm N., Oberst a. D., Germania	5,—
Florica N., Calgary, Canada	41,85
Fr. N., Traunstein, Germania	10,—
Nicolau I. O., Urexweiler, Germania	8,40
Romulus O., Bonn, Germania	10,—
Mircea O., Freiburg i. Br., Germania	20,—
Gert P., Major a. D., Hamburg, Germania	4,50
Nicolae P., Dr., Nordwijk, Olanda	8,40
Valter P., München, Germania	10,—
Aurel P., München, Germania	10,—
Maria P. M., Roma, Italia	199,—
G. P. P., Rotterdam, Olanda	20,—
Corneliu P., Ing., Roma, Italia	11,20
Eleodor P., New York, USA	205,44
Ilie R., Paris, France	8,40
Walter R., Major i. G., Berlin, Germania	3,—
Johann R., Regensburg, Germania	5,—
Nicolae R., Paris, France	8,40
Walter R., Trieste, Italia	10,—
Peter R., Berlin, Germania	2,—
Marin S., Berchtesgaden, Germania	10,—
Alexandru S., München, Germania	20,—
Johann S., Olmühle, Germania	2,—
Nicolae S., Aachen, Germania	10,—
J. P. S., Bruxelles, Belgia	20,—
W. S., Oberst a. D., Hamburg, Germania	2,—
Walter S., Oberst a. D., Tondorf, Germania	2,—
Alexandru S., Köln, Germania	185,—
Hans Sch., Eckenbach, Germania	4,—
Hermann Sch., Konstanz, Germania	12,—
Dir. Sch., Goslar, Germania	5,—
Frhr. v. Sch., Generallt. a. D., Germania	10,—
Dr. Sch., Weilburg, Germania	2,—
A. Sch., München, Germania	5,—
Michael Sch., Walhausen, Germania	5,—
Heinz Sch., Osnabrück, Germania	3,—
Ernst Sch., Celle, Germania	20,—
Sch., Saal/Donau, Germania	3,—
Georg Sch., Rosenhof, Germania	4,—
W. St., Episcop, Germania	5,—
Principesa S., Oslo, Norvegia	10,30
Peter T., Menden, Germania	2,80
Gheorghe T., München, Germania	5,—
Norbert T., Schw. Gmünd, Germania	5,—
Franz T., Augsburg, Germania	5,—
Erich T., Dipl.-Kfm., Stuttgart, Germania	10,—
Colonel T., Paris, France	15,—
Emilian V., Arhipresv., Düsseldorf	20,—
Kurt V., General a. D., Aachen, Germania	5,—
Ernst W., Nürnberg, Germania	5,—
Teodor W., New York, USA	41,—
Hans Sch., Deputat, Braunschweig, Germ.	20,—
Karl W., Generalmajor a. D., Germania	10,—
Erhard W., Oberursel, Germania	10,—
Hubert W., München, Germania	10,—
Kurt W., Gartenberg, Germania	6,—
Ernst W., Stuttgart, Germania	5,—
H. Z., New York, USA	41,—
Z. ,Dipl.-Ing., München, Germania	5,—

Organizatorii serbării au confundat Plugușorul cu „Biletele de plăcintă". Păcat!

◇ **D. Ion Rațiu,** care desfășoară o intensă activitate în folosul cauzei României și a popoarelor subjugate, a fost invitat de „Foreign Policy Association" și de „Canadian Institute of International Affairs" să țină o serie de conferințe în Statele Unite și în Canada. Dsa va ține, între 4 Ianuarie și 28 Martie 1960, treizeci de conferințe în principalele orașe ale celor 2 țări. Jumătate din numărul acestor conferințe au ca temă „România sub stăpânirea sovietică".

◆ **Cititorii și prietenii noștri din Franța** sunt anunțați că, în luna Martie 1960, „Stindardul" va scoate un număr special în limba franceză. In legătură cu aceasta, cei interesați sunt rugați să ne scrie la redacție.

Abonamente, abonamente de sprijin, precum și sumele rezultate din vânzarea ziarului rugăm a se trimite numai prin BAYERISCHE HYPOTHEKEN- U. WECHSEL-BANK — Zweigstelle am Hauptbahnhof — Konto Nr. 21697 (Stindardul), MÜNCHEN, Germania.

Corespondența (pentru redacție cât și pentru administrație) rugăm a se trimite numai la adresa:

„STINDARDUL", GERMERING b. München, Obere Bahnhofstr. 54 — Telefon 87 15 56

Atenție! Abonații domiciliați în Franța și în țările din comunitatea franceză! Deoarece mulți din acei care primesc ziarul s'au plâns că nu pot expedia sume de bani în Germania, oficiile postale refuzând asemenea mandate, am deschis un cont CEC POSTAL

PARIS 4.121 — 21

unde rugăm a se trimite, de aci înainte, sumele de bani pentru «Stindardul».

Pe mandatul respectiv, rugăm deasemenea să se menționeze:

M. Petre Ionașcu
5, rue Emile Volpati
Aulnay s/s Bois (S. et O.)
pour «Stindardul»

Suntem siguri că numeroșii noștri prieteni din Franța care au înțeles, din primul moment, rostul nostru și greutățile cu care avem de luptat, ne vor ajuta și de data aceasta, trimițând costul abonamentului la C. P. C.

PARIS 4.121 — 21

Die Standarte

Die 3. rumänische Armee bei Stalingrad

Von Generalmajor Platon CHIRNOAGA

In Nr. 41/42 brachte „Stindardul" einen Kommentar betreffend die militärische Laufbahn des Generals Mihail Lascar, der am 24. Juli 1959 in Rumänien verstorben ist. Auf verschiedenen deutschen Werken über den Ostfeldzug basierend, enthält dieser Kommentar auch gewisse Behauptungen, die den Tatsachen nicht voll entsprechen. Dies ist auch erklärlich, da die deutschen Autoren aus Mangel an offiziellen Dokumenten, die rumänischen Truppen betreffend gezwungen waren, einzelne Aussagen zu benützen, an Stelle von vollständigen Berichten.

So wurde, einen Auszug aus dem Werk „Verlorene Siege" von Generalfeldmarschall v. Manstein zitierend, in diesem Kommentar gesagt, daß General Lascar an der Eroberung der Befestigungen von Sewastopol (Capella-Berg und Höhen südöstlich Gajtany) teilgenommen habe, und dabei die „Seele des Angriffs" gewesen sei.

Von rumänischer Seite wurde bei Sewastopol das Gebirgs-Korps, dessen kommandierender General AVRAMESCU war, eingesetzt, das aus folgenden Einheiten bestand: 1. rum. Gebirgsjäger-Division (Generalmajor Vasiliu Rascanu), 4. rum. Gebirgsjäger-Division (Generalmajor Manoliu) und 18. rum. Infanterie-Division (Generalmajor Baldescu). Ich selbst war der Kommandeur der gesamten schweren Artillerie, die dem Gebirgskorps zur Verfügung gestellt wurde. General Avramescu kam oft auf meine Beobachtungsstelle, von wo er eine gute Sicht hatte und wo er auch seine Befehle geben konnte, oft auch mündlich an die Divisionskommandeure, die hier eintrafen. **General Avramescu war die Seele des Angriffs bei Sewastopol und nicht Lascar, der seit Anfang 1942 überhaupt nicht mehr auf der Krim war.**

Was die Kampfhandlungen im Donbogen anbetrifft, so werde ich im folgenden die Teilnahme der 3. rumänischen Armee und den Beitrag des Generals Lascar darlegen.

Anfang Oktober 1942 setzte sich die 3. rum. Armee (Generaloberst Petre Dumitrescu) aus 7 Inf.-Div. und 1 Kavallerie-Div. zusammen, die in 4 Armee-Korps gegliedert waren. Die 3. rum. Armee hatte einen Frontabschnitt von 120 km zu verteidigen, u. zw. von **Weschenskaja** bis **Kletskaja**, also den nördlichen Abschnitt des Donbogens. Dieser Abschnitt wurde teilweise von Einheiten der 6. deutschen Armee, die der rechten rumänischen Flanke benachbart war, und teilweise von der 8. italienischen Armee, die an die linke rumänische Flanke anschloß, übernommen. Die rumänische 3. Armee erkannte dabei von Anfang an die Notwendigkeit der Liquidierung einer Reihe von sowjetischen Brückenköpfen südlich des Don. Besonders gefährlich war der Brückenkopf von Dewjatkin am linken Flügel der rumänischen 3. Armee, der tief und breit genug war, um den Russen als Ausgangsposition für eine Offensive zu dienen. Die 3. rum. Armee war bestrebt, diesen Brückenkopf zu beseitigen, ehe sie alle ihre Einheiten einsetzte. Darum versuchte sie das Einverständnis des OKW zu einer entsprechenden Aktion zu erlangen und bat um Luftwaffenunterstützung und um Verstärkung durch Panzer und schwere Artillerie. Das OKW jedoch lehnte eine solche Hilfe ab und verbot sogar eine derartige Operation. Gleichzeitig erreichte die 3. rum. Armee der Befehl, keinen Angriff, der über Bataillonsstärke hinausging, ohne Zustimmung des Oberkommandos der deutschen Wehrmacht durchzuführen. Ebenfalls gemäß eines OKW-Befehls, setzte die 3. rum. Armee alle ihre Kräfte in der Kampflinie ein, ohne je eine Reserve zu behalten, da dasselbe OKW sich verpflichtet hatte, mehrere deutsche Divisionen in den Operationsbereich der 3. rum. Armee zu entsenden, die als Reserve der Armee dienen sollten.

Anfang November 1942, als die 3. rum. Armee im Besitze von genauen Informationen über ernsthafte sowjetische Offensivvorbereitungen war, verlangte sie mehrmals, sowohl über das rumänische Hauptquartier als auch über die deutsche Heeresgruppe B (Generaloberst Freiherr v. Weichs), der die 3. rum. Armee unterstellt war, die Absendung der versprochenen Reservedivisionen, sowie deutsche Pak-Geschütze und schwere Artillerie. Die rumänischen Divisionen verfügten nur über pferdebespannte 3,7 cm Pak-Geschütze, die gegen die russischen Panzer machtlos waren. **Die rumänischen Divisionen hatten keine schwere Artillerie und sollten die russischen Panzer mit Benzinflaschen und brennenden Strohbündeln bekämpfen.**

Um den 15. November traf im Bereich der 3. rum. Armee das 48. dt. Panzerkorps ein, das über zwei sog. Panzerdivisionen verfügte: die 22. dt. Panzerdivision, die 45 meist leichte Panzer besaß und die 1. rumänische Panzerdivision (Generalmajor Gheorghe Radu), die mit 40 tschechischen Panzern ausgerüstet war. Mit anderen Worten, das gesamte 48. Panzerkorps hatte den Kampfwert eines einzigen Panzerregiments.

Die 3. rum. Armee hat schießlich von den Deutschen auch Pak-Geschütze erhalten, aber nur 3 Batterien 8,8 cm. Zwar war dies damals das beste Pak-Geschütz, aber was konnte eine ganze Armee mit 3 Batterien ausrichten?

Das war die Lage an der Front der 3. rum. Armee am 19. November 1942, als, nach einem besonders heftigen, zweistündigen Artilleriebeschuß, der Feind von den Brückenköpfen Dewjatkin und Kletskaja her, mit weit überlegenen Kräften, in Südrichtung angriff. Die erste Angriffswelle bildeten 400 bis 500 Panzer; die sowjetischen Infanterie-Divisionen folgten.

Die rumänischen Infanteristen haben ihre Stellungen hartnäckig verteidigt, sie sind in ihren einzelnen Löchern geblieben und wurden von den sowjetischen Panzern zermalmt. Die rumänische Artillerie schoß mit der Wucht der Verzweiflung, die russischen Panzer drangen aber in die Artilleriestellungen ein und walzten mit ihren Panzerketten Geschütz für Geschütz samt Bedienungsmannschaft in Grund und Boden.

In diesem ungleichen Kampf zwischen einem Angreifer, der hinter dem eisernen Schutzwall seiner Panzerplatten operierte, und dem rumänischen Infanteristen, der, unzureichend bewaffnet, im offenen Felde die eisernen Kolosse aufzuhalten versuchte und deutlich genug wahrnehmen mußte, daß er machtlos war, haben viele von unseren Leuten den Beweis eines beispielhaften Heldentums gebracht. Unzählige haben sich in vollem Bewußtsein geopfert. Die ungeheure Überlegenheit an Maschinen hat schließlich die Tapferkeit der Schützen, MG-Schützen und Kanoniere gebrochen und die mechanische Masse überflutete das Gelände und nahm, im Rücken der Armee, den Vormarsch in Richtung Stalingrad auf.

Am rechten Flügel, bei Kletskaja, wurde die 1. rumänische Kavalerie-Div. (**Oberst Bratescu**) nach Westen zurückgedrängt, über den linken Flügel der 6. deutschen Armee hinaus. Im Abschnitt Dewjatkin wurde das 2. rumänische Armeekorps fast vollständig vernichtet.

STALIN ZU DE GAULLE (Dezember 1944):

„Rumänien wird hart bestraft werden!"

Warum? Weil Rumänien im Kriege gegen die Sowjetunion alles einsetzte und 29 Divisionen an die Ostfront schickte. Es gibt keinen anderen Verbündeten Deutschlands, der einen so hohen militärischen Beitrag im Kampf gegen den Bolschewismus leistete.

Zwischen den beiden feindlichen Angriffsrichtungen wurden die folgenden rumänischen Divisionen eingekesselt: 6. I.-D. (**Generalmajor Lascar**), 15. I.-D. (**Generalmajor Mazarini**) und Teile der 5. I.-D. (**Generalmajor Sion**). Diese rumänischen Einheiten haben sich sofort eingeigelt und Verteidigungsstellung bezogen, und zwar unter Führung von Generalmajor Lascar Mihail, als dem rangältesten Offizier im Kessel. Am nächsten Tage unternahm das 48. Panzerkorps einen Gegenangriff, um die Einkreisung der Gruppe Lascar zu sprengen. Von überlegenen sowjetischen Panzereinheiten angegriffen, war das deutsche Korps jedoch gezwungen, sich nach allen Seiten selbst zu wehren. In der Nacht vom 20. auf den 21. November konnte sich das Panzerkorps vom Feinde lösen und hatte in den folgenden Tagen nur noch kleine Gefechte zu bestehen. So blieb die Gruppe dar sclavia joasă..." is înteleptul, cum ni se Lascar eingekreist, ohne jede Hoffnung auf eine Hilfe von außen. Wegen des dichten Nebels, der sich schon am 1. Tage der russischen Offensive gebildet hatte, war die Luftwaffe zu vollkommener Untätigkeit verurteilt; sie konnte weder auf dem Schlachtfelde gegen die feindlichen Kolonnen eingesetzt werden, noch die Eingekreisten mit Lebensmitteln und Munition versorgen.

Nach 6 Tagen versuchte die Gruppe Lascar auszubrechen. Die Operation begann während der Dunkelheit und entwickelte sich noch in den ersten Morgenstunden günstig, dann aber griffen die Russen aufs Neue mit starken Panzerverbänden an und am Abend war der größte Teil der Gruppe vernichtet oder in Gefangenschaft geraten. Generalmajor **Sion** fiel heldenhaft, als einfacher Schütze inmitten seiner Soldaten kämpfend, im wahren Sinne des Wortes auf dem Felde der Ehre. Unter dem Kommando von Generalmajor **Stanescu** kämpfte die Nachhut der Gruppe weiter und verließ ihre Stellungen nicht. Erst am 28. November, als sie keinen Schuß Munition und keinerlei Verpflegungsmöglichkeit besaß, geriet die Kampfgruppe **Stanescu** in Gefangenschaft.

So endete diese große Schlacht mit der fast vollständigen Vernichtung der 3. rum. Armee.

Reiter des 2. Kalaraschen-Regiments (Kommandeur des Regiments: Oberst Ion Hristea, Ritterkreuzträger) vor dem Angriff auf der Krim (Januar 1942).

Zusammenfassend müssen also folgende Gründe für ihr katastrophales Ende angeführt werden:

— Das ausdrückliche Verbot des deutschen OKWs, die Liquidierung der Brückenköpfe im Bereich der Armee vorzunehmen. Wenn die 3. rum. Armee mit allen ihren Kräften überall am Don gewesen wäre, wäre der Feind gezwungen gewesen, den Don zu überschreiten und unter Artilleriebeschuß Brücken zu schlagen. Unter solchen Umstände wäre es ihm nicht so leicht gelungen, Brückenköpfe zu bilden. Und wenn ihm das schließlich auch geglückt wäre, eine derartige Vernichtung der 3. rum. Armee wäre trotz der immer noch bestehenden Überlegenheit des Feindes nicht mehr möglich gewesen.

— Das Fehlen von Pak-Geschützen und schwerer Artillerie.

— Das Fehlen ausreichender Reserven, über welche die Armee hätte verfügen müssen.

Im Raum von Stailngrad verfügte die 6. dt. Armee über ungefähr 20 Divisionen und über eine enorme Feuerkraft. Wenn ein oder zwei Tage vor der russischen Offensive, also zu einem Zeitpunkt, da man bereits wußte, daß die Sowjets losschlagen würden, nur ein Teil der Kräfte der 6. Armee zu der 3. und 4. rum. Armee gestoßen wäre, hätte die Katastrophe vermieden werden können.

Der rumänische Soldat hat alles getan war er tun konnte, auch das Unmögliche, aber Panzer können nur von Panzern und von speziellen Waffen aufgehalten werden. Der deutsche Generalmajor Hans **Dörr**, der von Anfang Oktober bis Ende Dezember 1942 Chef des deutschen Verbindungsstabes zur 4. rum. Armee war und der also die rumänischen Truppen eben unter diesen tragischen Umständen kennen lernte, schreibt in seinem Buch: **„Der Feldzug nach Stalingrad, Versuch eines operativen Überblicks"**, auf Seite 60, unter dem Titel: „Der rumänische Verbündete", folgendes:

„... Vom Beginn des Ostfeldzuges an nahm das rumänische Heer mit zahlreichen Truppen an den Operationen teil. Im Rahmen deutscher Verbände haben sie tapfer gekämpft und die ihnen gestellten Aufgaben erfüllt. Daß im Sommer und Herbst 1942 zwei rumänische Armeen gebildet wurden, geschah, **weil sich gerade rumänische Truppen bei den verschiedenen deutschen Armeen in Podolien, im Donezbecken, auf der Krim, im Kaukasus usw. hervorragend geschlagen hatten.**

Der Marschall Antonescu, die Armeeführer Dumitrescu und Constantinescu mit den ihnen untergebenen Truppenführern haben als treue Kameraden ihrer deutschen Waffenbrüder alles für eine gute Zusammenarbeit mit der deutschen Führung getan. **Der anspruchslose rumänische Soldat hat tapfer gekämpft und 2 rum. Div. haben das Schicksal der 6. Armee in Stalingrad geteilt.**

Der Zusammenbruch der rumänischen Fronten im großen Donbogen und in der Kalmückensteppe ist die Schuld der deutschen Obersten Führung, die in ihrer überheblichen Maßlosigkeit den Verbündeten Aufgaben übertrug, denen sie nicht gewachsen sein konnten. Ebenso wenig wie auf die Vorstellungen deutscher hoher Führer achtete der Oberste Befehlshaber auf solche seiner Verbündeten. **Selbst die einzige Persönlichkeit der Achsenmächte, die ohne Rücksicht mit Hitler sprach und sich nicht abweisen ließ, Marschall Antonescu, fand mit seinen Warnungen kein Gehör.** Und er hatte Hitler darüber nicht im Zweifel gelassen, daß die 3. und 4. rum. Armee infolge ihres abgekämpften Zustandes, des Fehlens von Panzerabwehr (sie hatten nur bespannte 3,7 cm Pak), schwerer Waffen (die Div. hatte keine schwere Artillerie) und erheblicher anderer Mängel der Ausrüstung und Bekleidung nicht in der Lage waren, einem entscheidungssuchenden Angriff standzuhalten ... Unter solchen Umständen war es geradezu ein Akt der Unritterlichkeit, von den rumänischen Verbänden die Kampfleistung einer modern ausgerüsteten deutschen Division zu erwarten. Wenn auch diese Erwartung nicht ausgesprochen war, so lag sie doch in der Auftragserteilung.

Der militärische Mißbrauch, dessen sich Deutschland diesem Verbündeten gegenüber schuldig gemacht hat, sollte ein Grund sein, sich jedes abfälligen Urteils zu enthalten."

Das Urteil des Generalmajors Dörr in der oben zitierten Charakteristik ist richtig.

In einem Kriege, in welchem auf den Schlachtfeldern Massen von gepanzerten Maschinen dominieren, muß die Tapferkeit des Soldaten, wenn sie nicht von einer erstklassigen Ausrüstung unterstützt wird, zusammenbrechen.

Seit der Schlacht bei Stalingrad, die einen Wendepunkt im Ostkriege darstellt, haben sich die militärischen Kräfte zuungunsten der Deutschen und ihrer Verbündeten verschoben. Die deutschen Armeen, die eine ununterbrochene Kette glänzender Siege erfochten hatten, waren nicht mehr im Stande entscheidend loszuschlagen, die ungeheure russische Überlegenheit an Menschen und Waffen bekam nun das Übergewicht und zwang allen folgenden Geschehnissen den russischen Willen auf, bis zur Kapitulation Deutschlands und darüberhinaus.

Rumänische Artillerie (Donfront, Nov. 1942)

Will das Kuratorium Unteilbares Deutschland die Wiedervereinigung?

Diese Frage scheint völlig abwegig. Ausgerechnet eine Vereinigung, die schon mit ihrem Namen kundtut, daß Deutschland „unteilbar" ist und daß sie die jetzige Teilung nicht hinzunehmen gewillt ist, sollte die Wiedervereinigung nicht wünschen?

Nach der Berliner Tagung vom 27. bis 29. November 1959 kommen einem allerdings tatsächlich Zweifel an der Aufrichtigkeit und Echtheit dieses Kuratoriums, und man stellt sich unwillkürlich die Frage: will das Kuratorium Unteilbares Deutschland die Wiedervereinigung wirklich in dem Sinne, wie wir sie verstehen — nämlich in Frieden und Freiheit? Auf dieser Tagung wurde verlangt, die westdeutsche Bundesrepublik solle nunmehr diplomatische Beziehungen zu den Ostblockländern aufnehmen. Nicht mehr und nicht weniger. In den Zeitungsberichten heißt es sogar, diese Forderung sei „fast einstimmig" angenommen worden. Und hier liegt der Haken. Was mag wohl die Verfechter der Wiedervereinigung veranlaßt haben, plötzlich mit Moskau in dasselbe Horn zu stoßen und die These der Koexistenz zu übernehmen? Mit welchem Staat will man denn die diplomatischen Beziehungen aufnehmen? Gibt es überhaupt einen unabhängigen polnischen, einen ungarischen, tschechischen, rumänischen, bulgarischen oder albanischen Staat? Gibt es nicht vielmehr nur ein polnisches oder ungarisches Volk, dem seit 1945 das Recht genommen ist, sein Schicksal selbst zu bestimmen? Diese Tatsache müßte — so sollte man annehmen — dem Kuratorium doch längst bekannt sein. Weiß man denn nicht, daß Polen und die anderen Ostblockländer sich nicht selbst regieren, daß sich dort eine fremde Macht eingenistet hat, die nur ihre eigenen Interessen wahrnimmt? Und mit diesen sowjetischen Niederlassungen meint man nun, diplomatische Beziehungen aufnehmen zu müssen. Wozu? Wenn man schon an Moskaus Filialen interessiert ist, warum dann nicht zu allererst diplomatische Beziehungen zu Pankow? Hier hat man es bei den Gesprächen mit den Statthaltern Moskaus doch sehr viel einfacher, man kann sich der deutschen Sprache bedienen und braucht sich nicht die Mühe des Übersetzens zu machen.

Hat man vergessen, wie schnell die sogenannte Regierung ist Ost-Berlin am 17. Juni 1953 hinweggefegt wurde, als die Arbeiter und Bauern sich die „Freiheit" nahmen, ihre Rechte zu verteidigen? Wo wäre Ulbricht heute ohne die sowjetischen Panzer? Gäbe es ohne diese Panzer heute eine Regierung Kadar? Diese sogenannten Regierungen sind bei allen Völkern des Ostens tief verhaßt, und ebenso werden auch diejenigen gehaßt und verachtet, die mit diesen Regierungen irgend etwas zu tun haben: „Sage mir, mit wem Du spricht — und ich sage Dir, wer Du bist" ist auch hier ein altes Sprichwort.

Das deutsche Volk hat viele Sympathien im Osten, mehr als die meisten von uns ahnen. Nicht zuletzt deshalb, weil ein Teil der Deutschen unter derselben Knute zu leiden hat. Auf den Teil Deutschlands, der frei ist, haben diese Völker nun ihre ganze Hoffnung gesetzt, weil sie erwarten, daß die Deutschen im Westen ihre Brüder im Osten nicht vergessen und sich ständig um ihre Befreiung bemühen werden. Die westdeutsche Bundesregierung und besonders Bundeskanzler Adenauer werden von der sowjetischen Propaganda so heftig angegriffen, daß sie gerade im Osten beim Volk sehr hoch im Kurs stehen. Adenauer wird als der Retter angesehen. Würde Deutschland jetzt die sowjetischen Satelliten-Regierungen anerkennen, nähme man ihnen auch noch die letzte Hoffnung und stärkte die Position der sowjetischen Machthaber. Das wäre ein Verbrechen nicht nur gegen die Ostdeutschen, sondern gegen alle Ostvölker.

Sollte das etwa der Sache der Wiedervereinigung dienen, daß man die osteuropäischen Scheinregierungen jetzt salonfähig machen will? Glaubt man im Kuratorium Unteilbares Deutschland im Ernst, daß sich Moskau eher geneigt zeigt, den deutschen Osten freizugeben, wenn man anstatt in Moskau jetzt in Warschau nur recht höflich darum bittet?

Wenn die Bundesregierung keine diplomatischen Beziehungen zu den Ostblockländern unterhält, so weiß sie was sie tut. Nur die Koexistenzialisten drängen auf diplomatische Beziehungen. Warum eigentlich? Ist es noch nicht genug, daß Moskau unzählige Spionage-Zentralen im Westen unterhält? Gibt es noch immer nicht genug als harmlose Vereine getarnte Organisationen, die eine systematische Wühl- und Zersetzungsarbeit betreiben? Sollen jetzt auch die Satellitenländer hier solche Vereine gründen können? Was hat sich das Kuratorium Unteilbares Deutschland wohl dabei gedacht, wenn es sich jetzt in diese dunklen Machenschaften einreihen will?

Darum die Frage, ob das Kuratorium Unteilbares Deutschland wirklich die Wiedervereinigung in Frieden und Freiheit will.

Alexander Şuga

Im Brennpunkt des Weltinteresses: Berlin

Politschulung in der Sowjetzone

Berlin-Ost. — Die Politschulung wird für Offiziere, Unteroffiziere und Mannschaften getrennt abgehalten.

Die **Mannschaften** erhalten den Unterricht in 4 Wochenstunden durch die Zugführer.

Den Unterricht für die **Unteroffiziere** erteilt der Politstellvertreter des Kompanieführers. Auch hier sind 4 Wochenstunden vorgesehen.

Für die **Offiziere** ist jeder zweite Freitag Unterrichtstag in marxistisch-leninistischer Schulung. Nach dem Referat über ein bestimmtes Thema finden Diskussionen statt, an denen sich fast alle Offiziere rege beteiligen. Allerdings werden dabei keine Einwände oder abweichende Meinungen vorgebracht. Die Offiziere machen lediglich zum Beweise ihrer Parteitreue Vorschläge für raschere und wirksamere Durchführung der in den Themen enthaltenen Forderungen.

Je nach ihrer politischen „Reife" sind die Offiziere für den Politunterricht in drei Gruppen eingeteilt:

Gruppe 1:
Offiziere mit geringen politischen Kenntnissen; Schulung durch den Politstellvertreter des Bataillons.

Themen: Kampfkraft und Kampfmoral der östlichen und der westlichen Armeen. Die Überlegenheit der sozialistischen Armeen gegenüber den kapitalistischen Armeen. Gerechte (sozialistische) und ungerechte (kapitalistische) Kriege. Die Bedeutung des Hinterlandes für eine Armee. Die Französische Revolution.

Gruppe 2:
Offiziere mit größerer politischer Vorbildung; Schulung durch die Parteisekretäre der Bataillone.

Themen: Die Entstehung der Arbeiterbewegung. Die Spaltung der Arbeiterklasse. Die Rolle der SPD in Westdeutschland („rechter SPD-Flügel ist schuld am KPD-Verbot; linker Flügel ist zu schwach"). Die bürgerlichen Parteien in Westdeutschland.

Gruppe 3:
Offiziere, die politisch „ausgereift" sind; Schulung durch den Politstellvertreter des Regiments oder durch den Parteisekretär des Regiments.

Themen: Staat und Kirche. Grundlagen der sozialistischen Weltanschauung. Nationalitätenpolitik. Polit-Ökonomie. Grundgesetz der sozialistischen und der kapitalistischen Wirtschaftsordnung. Grundprinzipien der Lehren von **Marx — Engels — Lenin.**

(Wehrpolitische Information)

Allen rumänischen Kameraden danke ich von Herzen für ihre so überaus große Anteilnahme anläßlich des Todes meines Mannes. Ich fühle mich zu Ihnen allen gehörig wie Nicolae. Deshalb vergessen Sie mich nicht.

Frieda Leonte

Nachhol-Abitur in Polen

Warschau. — Der Befehl des Verteidigungsministeriums, daß alle Offiziere ohne höhere Schulbildung das Abitur bis 1961 nachzuholen hätten, ist kaum ausführbar. Zwar haben von denjenigen Offizieren, die den Stoff der Abschlußklassen durcharbeiteten, 73,4% das Nachhol-Abitur bestanden, in den Vorklassen scheiden aber jeweils durchschnittlich 25% aus. In Lodz mußte sogar eine Anzahl von Offizieren wegen völliger Desinteressiertheit ausgeschlossen werden.

(Wehrpolitische Information)

Die Alternative

In der Zeitschrift „ANTENNA" (1. Jahrgang, Dezember 1959, Nr. 1, Erscheinungsort Freising/Bayern, Schneggstraße 9), setzt sich der Herausgeber dieses „Blattes für politische, kulturelle und theologische Kommentare", George **Racoveanu**, mit den Zielen der Bewegung „Moralische Aufrüstung" (Caux-Schweiz) auseinander und stellt folgendes fest:

„Howard (NN. Verfasser einer Pro-Caux-Schrift) fragt . . . sich, welcher von den drei „großen Männern unserer Zeit" — Buchman (NN. Begründer der Bewegung von Caux), Eisenhower, Chruschtschow — der Mann des Jahrhunderts wird.

„Chruschtschow, sagt er, will die Welt **beherrschen.** Eisenhower will die Welt **überleben sehen.** Buchman will die Welt **wiederaufgebaut sehen.** Er gibt seiner Überzeugung Ausdruck, daß Frank Buchman der Mann des Jahrhunderts sein wird, weil er auf dem Wege ist, **einen neuen Menschentyp** nach Weltmaß zu schmieden.

Wenn die Ehre, als der „Mann des Jahrhunderts" anerkannt zu werden, dem Schmied eines neuen Menschentyps zukommen würde, dann sind die Aussichten Frank Buchmans für diese Stufe sehr gering. Denn nicht mit **geliehenen** Grundsätzen, mit Kino- und Theatervorstellungen, nicht mit Rundfunkpropaganda, nicht mit Empfängen, nicht mit einem Stab von Beauftragten und mit Millionen für „amerikanische" Reklame kann ein neuer Mensch geschmiedet werden. Ein neuer Mensch wird nur durch harten Kampf und Todesbereitschaft geschaffen — und mit dem Überfluß an Gnade. Der neue Mensch — so wie er in den Briefen Paulus an die Korinther, an die Galater, an die Epheser, an die Kolosser — gefordert wird, wurde schon häufig in verschiedenen Epochen der christlichen Ära erreicht. Er wird laufend hervorgebracht. Und wenn wir heute selten auf ihn stoßen, ist die Schuld nicht in der **Lösung**, die Christus der Welt brachte, zu suchen, sondern in der Entfernung von der Quelle der Gnade, in dem Hochmut des Menschen, welcher in seiner geistigen Armut sich berufen glaubt, Christus zu berichtigen, anstatt mit Geduld und Vertrauen zu versuchen, inmitten des Volkes, dem er angehört — **und nur inmitten des Volkes, dem er angehört** — „die Botschaft des Lichtes und der Liebe dieses Jesus Christus zu verbreiten, dieses Christus, in welchem die Menschen ihren Gott, ihr Glück und ihr oberstes Ziel finden, sich der marxistischen Invasion zu widersetzen" (Msgr. Théas, Bischof von Tarbes et Lourdes).

Die Bewegung für eine moralische und geistige Aufrüstung, welche die Aufmerksamkeit der freien Welt — bewußt oder unbewußt — von der wirklichen Gefahr unserer Zeit ablenkt, stellt für die westliche und für die ganze freie Welt eine nicht zu unterschätzende Gefahr dar, weil heute die Bedrohung die **militärische**, nicht die ideologische ist. Sie stellt eine Gefahr dar, nicht durch die Kraft ihrer Lehre, sondern durch die Verwirrung, die sie in der freien Welt anrichtet, durch die Feigheit, dem Geltungsbedürfnis vieler Politiker und Intellektueller, durch die Verausgabung von Millionen für Propagandazwecke und nicht zuletzt durch die Polarisierung der Feindschaften gegenüber der Lehre Christi. Durch ihre indirekte Propaganda gegen die christliche Kirche — die einzige geistige Macht, welche bewußt und wirksam gegen die kommunistische Gefahr kämpft — hilft die Bewegung von Caux den Feinden der christlichen Ordnung der Welt, weil die Alternative nicht „Moralische Aufrüstung oder Kommunismus" (so wie es der russische Diplomat des Herrn Howard sich wünscht), sondern: **Christentum oder Kommunismus** heißt."

BÜCHER UND ZEITSCHRIFTEN
aller Wissensgebiete aus
RUMÄNIEN
Besuchen Sie bitte unser reichhaltiges Lager oder fordern Sie unsere Kataloge an.
Korrespondenz, wenn möglich, in deutscher oder englischer Sprache erbeten.
BUCHIMPORT · BUCHEXPORT
KUBON & SAGNER
INHABER OTTO SAGNER
München 34, Heßstraße 39, Tel. 59 13 27
Schließfach 68, Straßenbahnen 7, 17, 37

Herausgeber und für den Inhalt verantwortlich: Dr. I. V. Emilian, Germering b. München, Ob.-Bahnhofstraße 54. — Druck: Dr. Peter Belej, München 13, Schleißheimer Straße 71.

Seltsamer Selbstmord

Am 10. Oktober 1959 kehrte Cornel **Crişan**, der Kurier der rumänischen Gesandtschaft in Wien, nach einem längeren Aufenthalt in Rom nach Wien zurück. Am 18. Oktober sollte er, gemeinsam mit einem anderen Kurier (der den Decknamen Ionescu trug) nach Bukarest reisen. Am selben Tage aber wurde Cornel Crişan im Badezimmer seiner Wohnung tot aufgefunden. Sein Körper wies mehrere schwere Messerstiche an der Brust und in der Bauchgegend auf und zeigte Spuren einer Vergiftung, außerdem waren seine Pulsadern aufgeschnitten.

Die Obduktion wurde erst durchgeführt, als zwei gerichtsmedizinische Experten (Ärzte der Sicherheitstruppen im Majorsrang) aus Bukarest in Wien eintrafen. Niemand weiß genau, wie viele Tage vom Tode Crişans bis zur Obduktion vergingen. Der österreichische Gerichtsmediziner Prof. Dr. Breitenecker schloß sich der Meinung der beiden kommunistischen Sicherheitsbeamten an und unterzeichnete das Protokoll: **Selbstmord.**

Die beiden Ärzte aus Bukarest haben viele solcher Protokolle unterzeichnet, jeder der in der Folterkammer des Innenministeriums starb, wurde sofort zum Selbstmörder deklariert.

Wie konnte Cornel Crişan sich vergiften, sich anschließend die Pulsadern öffnen und dann noch im Stande sein, sich ungefähr 15 Messerstiche beizubringen? Seltsamer Selbstmord!

Die Rumänen aus Wien wissen nicht nur, daß Crişan ermordet wurde, sie behaupten, daß ihnen einer der beiden Mörder bekannt sei: ein gewisser **Scornea.**

„Rumänien unter sowjetischem Einfluß"

Dr. Ion Ratiu, Direktor der Londoner „Free Rumanian Press Agency" (4 Holland Road, London W 14), unternimmt auf Einladung der „Foreign Policy Association" und des „Canadian Institute of International Affairs" vom 4. 1. 1960 bis 28. März 1960 eine Vortragsreise durch die wichtigsten Städte der Vereinigten Staaten und Kanadas.

In den meisten Vortragsorten spricht Dr. Ratiu über das Thema: „Rumänien unter sowjetischem Einfluß".

Achtung! Heimkehrer aus russischer Kriegsgefangenschaft!

Wer kann uns helfen, das Schicksal unseres Kameraden

Oberleutnan d. R. Robert **Reineek,**

vom 4. rum. Roschiori Regiment „Königin Maria" (8. rum. Kavallerie-Division) aufzuklären, der, schwer verwundet, am 25. oder 26. Dezember 1942 im Raum Schutoff 2 — Ssamochin (südlich Stalingrad) in russische Kriegsgefangenschaft geriet?

Oblt. d. R. **Reineek** ist angeblich im Jahre 1946 von einem rumänischen Soldaten im Kaukasus gesehen worden. Weitere Angaben: Geboren 1911, Eltern Alexandru Reineek und Maria Constantz, geb. **Gradisteanu.** Robert Reineek hat lange Zeit in Campina gelebt, besuchte die juristische Fakultät der Universität Bukarest und war vor dem Kriege als Bankbeamter in Bukarest tätig.

Die 80jährige Mutter von Oblt. Reineek hat **seit 17 Jahren keine Nachricht von ihrem Sohn erhalten.**

Wir bitten alle deutschen Kameraden, diese Suchmeldung an ihre Soldaten- und Heimkehrerverbände weiterzuleiten.

Zuerst „Entspannung", dann Volksfront und schließlich Weltkommunismus

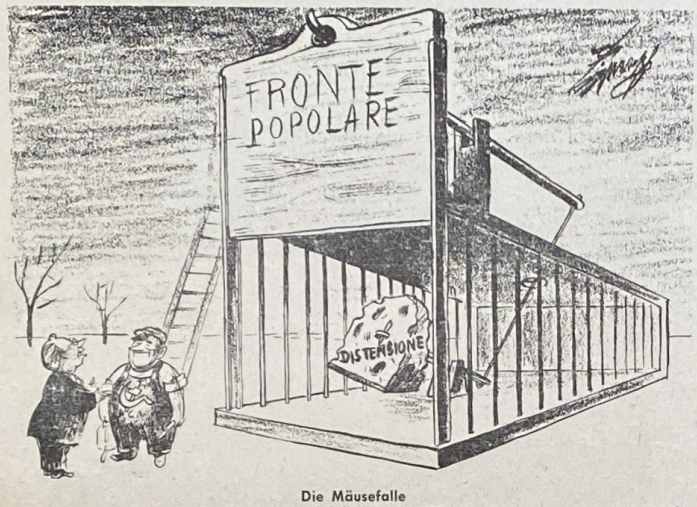

Die Mäusefalle
So sieht bei Giovanni Guareschi („Candido", 13. Dez. 1959) die Entspannung aus: ein Stück Schweizerkäse in einer Mäusefalle, die Volksfront heißt.

Nachrichten aus Rumänien

Ein neuer Bauernaufstand

Ein ausgedehnter Bauernaufstand flackerte in der Umgebung von Calarasi, etwa 90 km südöstlich von Bukarest, auf. **Staatsfarmen und Getreidedepots wurden von der hungernden Landbevölkerung überfallen und ausgeraubt.** Die Einheiten der Sicherheitstruppen, die zur Wiederherstellung der Ordnung herbeigerufen wurden, intervenierten mit der ihnen eigenen Grausamkeit. („Free Rumanian Press Agency", London.)

Rumänien produziert Krankheitserreger für den bakteriologischen Krieg

Das Institut für Inframikrobiologie, das unter der Leitung von Professor Stefan Nicolau steht und in einem Flügel des ehemaligen Rockefeller-Instituts in Bukarest untergebracht ist, beschäftigt sich intensiv mit der Herstellung von Mikroben für die bakteriologischen Waffen der UdSSR.

Das Institut besitzt auch eine Reihe von Außenstellen; eine der wichtigsten unter ihnen — wo die meisten Experimente durchgeführt werden — befindet sich in Baneasa. **Politische Häftlinge, die spurlos verschwunden waren, sollen, wie bekannt wurde, hier als Versuchspersonen dienen.**

Die Laboratorien werden von Angehörigen der Sicherheitstruppen auf das strengste bewacht und dem wissenschaftlichen Personal ist jeder Kontakt mit der Außenwelt untersagt. („Free Rumanian Press Agency", London.)

Verschwundener Parteibonze

In Rumänien verschwand vor einiger Zeit Genosse Timotei Scripnic, aktiver Kommunist noch aus der Zeit vor dem zweiten Weltkrieg und Präsident der Eisenbahnarbeiter seit der Besetzung des Landes durch die Russen im Jahre 1944.

Erst wurde geflüstert, daß Genosse Timotei sich in Moskau „spezialisiere", jetzt wurde bekannt, daß er sich kurz vor seinem Verschwinden einem Freunde gegenüber geäußert habe, er zweifle sehr daran, ob von den 6.000 Arbeitern der Grivitza-Werke noch 100 an die kommunistische Partei glaubten. („Free Rumanian Press Agency", London.)

Die Wohnblock-Küchen sind da!

Als erste Stadt Rumäniens, führt jetzt Bukarest ein neues Experiment durch: einzelne Wohnblocks (C. A. Rosettistraße, Grivitzastraße, Boulevard Dinicu Golescu etc.) haben neuerdings eine gemeinsame Küche, wo das Essen für alle Hausbewohner zubereitet wird.

Die erwähnten Wohnblocks sind Neubauten, die in den einzelnen Wohnungen keine Küche mehr aufweisen, so daß für die Hausfrauen keine Möglichkeit besteht, für ihre Familien selbst zu kochen.

Da jeder Wohnblock 60 oder mehr Parteien hat (in der C. A. Rosettistraße z. B. handelt es sich um 11- und 12-stöckige Häuser), kann man sich vorstellen, wie es am Schalter der betreffenden Küchen während der Mittagszeit zugeht, da jeder Hausbewohner sein Essen selbst abholen muß.

Diese neue Einrichtung zeigt deutlich, was man von der „Lockerung" und der „Liberalisierung des Kommunismus" zu halten hat, mit der uns westliche Politiker, die behaupten auch „Staatsmänner" zu sein, ständig berieseln. (Stind.)

Auch die Koexistenzler waren erschüttert

Anfang Dezember v. J. unternahm einer der politischen Redakteure der Pariser Zeitung «Le Monde», Hauptorgan der französischen Koexistenzpolitik, die so oft und so gerne von der sogenannten deutschen (Lizenz-)Presse zitiert wird, auf Einladung der kommunistischen Regierung, eine Reise nach Rumänien.

Georges Mamy aber, der Sonderberichterstatter von «Le Monde», ließ sich wider Erwarten keine Potemkinschen Dörfer vorsetzen, sondern nützte eine gewisse Bewegungsfreiheit, die ihm gewährt wurde, weidlich aus. So kam es, daß er, statt eine Lobeshymne auf die „friedliche sozialistische Aufbauarbeit" des Landes anzustimmen, einige erschütternde Berichte über seine Erlebnisse an Ort und Stelle in «Le Monde» veröffentlichte.

So schrieb er u. a. am 10. Dezember 1959 unter dem Titel: „Schatten und Lichter über Bukarest" folgendes: „Das heutige Rumänien braucht zwar ständig neue Arbeitskräfte, doch unternimmt es nichts, um den Menschen Mut zum Leben zu geben. Für **30 Lei** (das ist der Preis für 10 Päckchen Zigaretten der mindersten Sorte) kann jedes Mädchen und jede Frau, **diskret und anonym,** in gewissen Krankenhäusern untergebracht werden, um eine Abtreibung vornehmen zu lassen. Die „Maternität" (NN zynische Ironie: Maternität = Entbindungsanstalt) einer bestimmten Stadt (NN. Georges Mamy nennt den Namen der Stadt nicht, doch wissen wir, daß es sich um **Braila** handelt) hat innerhalb von 10 Monaten bei 1.400 Geburten 10.000 Abtreibungen zu verzeichnen. Das war selbst für diejenigen zu viel, die diese Aktion starteten. Es ist jetzt eine „Planifizierung" der Abtreibungen geplant, damit jeder Stadt ein gewisses Soll an Geburten gesichert wird." (Stind.)

Eine kanadische Universität hat drei rumänische Professoren

Die Universität Montreal (Kanada) hat zur Zeit 3 rumänische Flüchtlinge als Lehrkräfte. Es sind: Radu COMSA (Technische Hochschule), Nicolae MATEESCU (Juristische Fakultät) und Sorin SONEA (Medizinische Fakultät). Außerdem lehrt der rumänische Komponist Remus TZINCOCA an der Hochschule für Musik, die der Universität Montreal angeschlossen ist.

Auf Seite 5 bringen wir eine **erste** Liste von Abonnenten und Freunden, die uns mit ihrem materiellen Beitrag geholfen haben. Es sind viele Deutsche darunter, Volksdeutsche aus Rumänien sowie ehemalige deutsche Soldaten.

Diese Hilfsbereitschaft hat uns tief beeindruckt und wir danken allen herzlichst.

Das regelmäßige Erscheinen unserer Zeitschrift ist jetzt gesichert; vorläufig werden wir jeden zweiten Monat eine Nummer herausbringen. Außerdem wird im März 1960 eine Sondernummer in französischer Sprache erscheinen. Jede Nummer (ausgenommen die französische Sonderausgabe) wird 3 Seiten in deutscher Sprache enthalten.

Die Vertriebsbasis der Zeitung muß aber verbreitert werden. Viele unserer Leser haben diesen Wunsch geäußert und auch entsprechende Vorschläge gemacht. Wir brauchen, allein in Deutschland, **1000 neue Abonnenten,** die jährlich einen Beitrag von 5,— DM zahlen können.

Verschaffen Sie uns diese neuen Abonnenten. Wir müssen die Zersetzungsarbeit der Helfershelfer des Kommunismus, die überall in Deutschland zu spüren ist, insbesondere in Presse, Rundfunk und auf den Hochschulen, mit allen unseren Kräften bekämpfen.

Wir sind uns dessen bewußt, daß wir, wenn wir für Deutschland kämpfen, auch für unser verkauftes und unterjochtes Vaterland Rumänien kämpfen.

Helft uns weiter!

Abonnements (5,— DM pro Jahr oder 9,— DM für 12 Doppelnummern) nur an die

Bayerische Hypotheken- und Wechsel-Bank
Zweigstelle am Hauptbahnhof München
Konto Nr. 21697 (Stindardul).

Chruschtschows Besuch in Frankreich in Gefahr

Der Besuch Chruschtschows in Frankreich scheint kein Triumphzug zu werden. Überall haben sich Gruppen gebildet, die eine Aktion gegen kommunistische Sympathiekundgebungen vorbereiten. Schon vor dem Rücktritt Pinays gehörten nicht weniger als 117 Parlamentarier derartigen Gruppen an. Am 28. Dezember 1959 hielt der Vertreter des Departements Vendée, der Abgeordnete Henri **Caillemer,** eine Rede vor der Nationalversammlung, die an Klarheit nichts zu wünschen übrig ließ und in der es u. a. hieß: **„Chruschtschow ist der Chef des Weltkommunismus und wir sind nicht gewillt, ihm bei der Abhaltung von Paraden jener Truppen, die er auf unserem Boden unterhält, zuzusehen."**

Außerdem haben mehrere Städte, darunter auch Marseille, dessen Oberbürgermeister Sozialist ist, sowie Lyon, die Einladung an Chruschtschow widerrufen. Nur der Stadtvater von Dijon, Kanonikus Kir (eine Art französischer Niemöller), proklamierte — in einem Weinkeller — den sowjetischen Botschafter Winogradow zum Herzog von Burgund und erklärte sich bereit, den Henker von Budapest auf russische Weise zu begrüßen, also mit einem Kuß auf den Mund.

Die Bevölkerung Rumäniens

Nach Angaben der „Zentralen Statistischen Direktion" zählte Rumänien am 1. Januar 1960 18,360.000 Einwohner.

Von dieser Gesamtzahl leben 32% in den Städten und 68% auf dem Lande. Im Jahre 1930 betrug der Prozentsatz der Bauern 78,2% und Rumänien stand damit an 2. Stelle aller europäischen Länder.

Nach Nationalitäten gegliedert, setzen sich die Bewohner Rumäniens wie folgt zusammen:

85,7% Rumänen,
9,1% Magyaren,
2,2% Deutsche und
3,0% andere Nationalitäten.

Von den 9,1% Ungarn leben 35,6% in der Autonomen Magyarischen Region Siebenbürgens.

Fast die Hälfte aller Deutschen (45,2%) leben im Banat und 38,6% in der sog. Stalin-Region, also im südlichen und mittleren Teil Siebenbürgens. Kleine deutsche Volksgruppen (ebenfalls Siebenbürger Sachsen) leben in den Rayons Bistritz (Region Klausenburg) und Sächsisch-Regen (Autonome Magyarische Region).

Interessant ist ferner das offizielle Bukarester Eingeständnis der Tatsache, **daß 30% der rumänischen Bauern nicht der „sozialistischen Landwirtschaft" angehören, sondern sich als „Einzelbauern" behaupten.**

Die Rumänen in Brasilien

Obwohl die rumänische Gruppe in Brasilien zahlenmäßig nicht groß ist, ist sie eine der aktivsten der rumänischen Emigration. In Rio de Janeiro besteht eine Gesellschaft zur Pflege der rumänischen Kultur, die „Casa Romana", der auch prominente brasilianische Persönlichkeiten angehören, wie z. B.: Prof. Antenor Nascentes, Prof. Eremildo Vianna, Admiral Carlos Penna Botto (Präsident der brasilianischen Organisation „Kreuzzug gegen den Kommunismus"), Prof. Oskar Stevenson, Prof. Serafim da Silva Netto (weltbekannter Philologe) und Prof. Tasso da Silveira.

Ehrung der Gefallenen von Majadahonda

In Anwesenheit von Vertretern der spanischen Regierung, der Armee, der Falange und der gesamten rumänischen Kolonie in Madrid, fand am 13. Januar 1960 eine Gedenkfeier für die zwei hervorragenden Führer der rumänischen Jugend, Dr. Ion **Mota** und Dr. Vasile **Marin** statt, die bei Majadahonda, am 13. Januar 1937, im Kampf gegen den Kommunismus gefallen sind.

Anfang Oktober 1960:

Kongreß der Rumänischen Akademischen Gesellschaft in München

Im Rahmen des letzten Kongresses der Rumänischen Akademischen Gesellschaft, der vom 26. September bis 3. Oktober 1959 in Straßburg stattfand und an dem auch drei deutsche Gelehrte teilnahmen, nämlich die Professoren E. Gamillscheg (Tübingen), W. Giese (Hamburg) und G. Stadtmüller (München), wurde auch die Generalversammlung dieser Gesellschaft abgehalten.

Auf Vorschlag von Prof. Dr. Georg Stadtmüller wurde beschlossen, den 4. Kongreß der Rum. Akademischen Gesellschaft Anfang Oktober 1960 in München abzuhalten. Das Thema des Kongresses wird lauten: „Rumänien, Grenzland zwischen Ost und West".

INFORMATIONSDIENST DER FUEV

Der Zentralausschuß der FUEV hat beschlossen, den 10. Jahreskongreß der FUEV vom 4. bis 6. Juni 1960 (Pfingsten) zu veranstalten.

Der Kongreß wird in **Zuoz, Graubünden, Schweiz,** in Zusammenarbeit mit der „LIA RUMANTSCHA", Kulturorganisation der rhätoromanischen Schweiz, stattfinden.

Es wird ersucht, möglichst bald beim Generalsekretär der FUEV Teilnahme zu reservieren, da die Unterkunftsmöglichkeiten beschränkt sind.

Die Presse sowie Organisationen und Institutionen, die am Kongreß interessiert sind, werden gebeten, diese Mitteilung in ihren Informationsdiensten zu veröffentlichen.

Der Bund der Rumänischen Verbände und Institutionen in der Deutschen Bundesrepublik und West-Berlin (U. A. R. G.) veranstaltet eine

Feier anläßlich des Wiederkehrtages der Vereinigung der Rumänen

am Sonntag, dem 24. Januar 1960 um 16 Uhr im großen Saal des Hotels Königshof in Bonn.

Im Rahmen dieser Feier wird auch

Waldemar Kraft,
Bundesminister a. D. und M. d. B.

sprechen.

Ein reichhaltiges künstlerisches Programm wird die Feier umrahmen. Unter anderem wird eine rumänische Kapelle rumänische Volksweisen bringen.

Alle unsere Freunde aus dem Raum Köln — Bonn sind herzlichst eingeladen.